

Παντελή Πουλιόπουλου

Τι Ζητούν οι Παλιοί Πολεμιστές και τα Θύματα του Στρατού

Βιβλιογραφικά στοιχεία

Το κείμενο αυτό που γράφτηκε από τον Πουλιόπουλο (με το ψευδώνυμο Φίλιππος Ορφανός) και ψηφίστηκε από το συνέδριο των Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατού στις 6 Μαΐου 1924, πρωτοδημοσιεύτηκε το 1924 στο εβδομαδιαίο όργανο της ομοσπονδίας Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατού, *Παλιός Πολεμιστής*. Ξαναδημοσιεύτηκε αργότερα από την *Διεθνή Βιβλιοθήκη* μαζί με άλλα κείμενα, στο βιβλίο *Πόλεμος κατά του πολέμου* (χωρίς ημερομηνία έκδοσης).

Η μεταφορά του κειμένου σε ψηφιακή μορφή έγινε το 1999 από τον Νίκο Λούντο για το ελληνικό τμήμα του Marxists' Internet Archive, από το βιβλίο της *Διεθνούς Βιβλιοθήκης*. Η μορφοποίηση (HTML markup) έγινε από τον Αλφόνσο Πάγκα.

Γενικές προγραμματικές θέσεις ψηφισμένες από το συνέδριο την 6 Μαΐου 1924.

1.ΟΙ ΑΜΕΣΟΙ ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΣΑΝ ΤΙΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΜΑΣ.

Προτού μιλήσουμε για το τι ζητούν οι οργανώσεις μας, οι Ενώσεις Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατού, πρέπει να εξετάσουμε πώς και γιατί γεννήθηκαν οι Ενώσεις αυτές. Και τούτο, διότι και το πρόγραμμά τους, δηλαδή οι σκοποί που επιδιώκουν, δεν ημπορεί να βγει έτσι στα καλά καθούμενα από το κεφάλι μερικών ανθρώπων, παρά μέσα από τις ανάγκες της ζωής. Οι ανάγκες οι πραγματικές της ζωής, αυτές είναι που γεννούν μέσα στο κεφάλι των ανθρώπων τους πόθους, τις επιθυμίες, τις αποφάσεις, οι οποίες ύστερα αφού καλά μελετηθούνε και συναρμολογηθούν, διατυπώνονται με τάξη, με σειρά λογική και με σύστημα, και έτσι αποτελούνε το πρόγραμμα της άλφα ή της βήτα οργανώσεως. Πρόγραμμα που βγαίνει μονάχα από το κεφάλι μερικών ανθρώπων χωρίς ν'αντικαθρεφτίζει ορισμένες ανάγκες που να υπάρχουν μέσα στη ζωή, δεν είναι πρόγραμμα αληθινό, δεν μπορεί να χρησιμεύσει ως οδηγός για τη δράση πολλών ανθρώπων, οργανωμένων μάλιστα. Μπορεί να είναι ομορφογραμμένο, να φαίνεται λογικό, μα θα μείνει πάντα, ένα φιλολογικό δοκίμιο σα μυθιστόρημα να πούμε, για διάβασμα μονάχα. Ας ιδούμε, λοιπόν, πώς γεννήθηκαν οι Ενώσεις μας.

Είναι ολοφάνερο, ότι οι οργανώσεις στη χώρα μας βγήκαν από τους πολέμους των τελευταίων χρόνων, 1912 κι εδώθε. Αν οι πόλεμοι αυτοί αφήκαν σωρούς ερείπια σαν ίχνη του καταστρεπτικού τους περάσματος, όμως - σαν για αντιστάθμισμα και αντίδοτο σ'αυτές τις καταστροφές - στάθηκαν και η αιτία που γέννησε το μεγάλο αυτό λαϊκό κίνημα, το κίνημα των παλαιών πολεμιστών και θυμάτων στρατού. Παρόμοια και στις άλλες χώρες του κόσμου, όπου υπάρχουν τέτοιες Ενώσεις (Γαλλία, Αγγλία, Γερμανία, Αυστρία, Βέλγιο, Βουλγαρία, Σερβία, Αυστραλία και σε πολλές άλλες χώρες) βγήκαν κι εκεί από το μεγάλο παγκόσμιο πόλεμο 1914 - 1918.

Οι άμεσοι λόγοι τώρα που έσπρωξαν σε οργάνωση πρώτα - πρώτα τα θύματα των πολέμων και του στρατού (σακάτηδες, χήρες, ορφανά, αδελφές, γονείς των σκοτωμένων και χαμένων στον πόλεμο και των πεθαμένων στο στρατό), και ύστερα μια μεγάλη μερίδα από τους αποστρατευμένους, οι κυριώτεροι απ'αυτούς τους λόγους είναι οι εξής : Πρώτον η μεγάλη, η άμετρη αθλιότητα και δυστυχία των μεγάλων φτωχών λαϊκών μαζών ύστερ'από την αποστράτευσή τους. Δεύτερον η εγκληματική αδιαφορία του κράτους απέναντι και στις πιο στοιχειώδεις απαιτήσεις τόσο των

απροστατευτών θυμάτων, που το ίδιο το Κράτος είχε δημιουργήσει με τους συνεχείς πολέμους του, όσο και των φτωχών εφέδρων. Αυτούς το Κράτος, αφού πρώτα τους αφαίρεσε με τη βία ό,τι εφόδια είχανε για τη δουλειά τους και για τη ζωή τους, αφού τους κράτησε χρόνια πολλά μακριά απ'τά σπίτια τους και έκανε τη δουλειά του με τα τομάρια τους, ύστερα, όσοι απέμειναν ζωντανοί τους απέλυσε και τους λησμόνησε ολότελα. Τους εγκατέλειψε χωρίς καμιά βοήθεια ανυπεράσπιστους στον αγώνα το σκληρό και τον άνισο της ζωής της μεταπολεμικής. Και άνισος ήταν ο αγώνας της ζωής των, διότι τώρα επάνω στη ράχη τους έβλεπαν μεγάλους νεοπλούτους που μάζεψαν τεράστια κέρδη στους πολέμους. Και τρίτον ένα γενικό μέσα σ'όλον το λαό αίσθημα υπέρτατης αγανακτήσεως για τη μάταια σπατάλη του αίματος και μια γενική επίσης απέχθεια και μίσος εναντίον του πολέμου και του στρατού.

2. ΑΝΑΓΚΗ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ.

Απ'αυτές τις ανάγκες σπρώχθηκαν οι παλαιοί πολεμιστές και του στρατού τα θύματα. Σχημάτισαν οργανώσεις σε όλη σχεδόν την Ελλάδα, στις περισσότερες πόλεις και στα χωριά ακόμη. Γύρω απ'τίς ενώσεις Π.Π. και Θ.Σ. δημιουργήθηκε μια κίνηση, μια ζύμωση, που στάθηκε πάντα λαϊκή και αγκάλιασε μονάχα τα κατώτερα λαϊκά στρώματα, τη φτωχολογιά που, για να ζήσει δεν έχει τίποτ'άλλο παρά τη δουλειά της, ή και ένα μικρό εφόδιο εργασίας. Εφέδρους εργάτες, ακτήμονες και φτωχούς χωρικούς, βιοπαλαιστές των πόλεων και των χωριών, υπαλλήλους, πρόσφυγες. Η κίνηση αυτή κρατιέται ζωηρή πάντα, αλλού περισσότερο, αλλού λιγότερο και σ'όλη γενικά τη χώρα δείχνει κάθε μέρα μια τάση να εξαπλωθεί σε ολοένα και μεγαλύτερα στρώματα του λαού που στρατεύθηκε, πολέμησε και θυσιάστηκε στους πολέμους.

Βέβαια το κίνημα, καθώς το είπαμε, σύμφωνα με τις κοινές ανάγκες που το γέννησαν, δεν μπορούσε παρά να έχει κάποιες γενικές χαρακτηριστικές γραμμές για όλη τη χώρα. Μολοντούτο όμως μέχρι τώρα δεν απέκτησε ένα πρόγραμμα, όπως το λέγαμε παραπάνω, δηλαδή δεν είχε τους σκοπούς του καθορισμένους και διατυπωμένους καθαρά, ξάστερα, με σειρά συστηματική, όχι βέβαια απλώς για να γραφούν στο χαρτί, αλλά για να μη δέχονται καμιά αμφιβολία και για να οδηγούν όλους τους συναδέλφους σε μια κατεύθυνση και από ένα δρόμο.

Η έλλειψη αυτή ήτανε πάρα πολύ σπουδαια όχι μονάχα για τον αγώνα μας εναντίον του πολέμου, για τον αντιπολεμικό μας σκοπό, παρά και γι'αυτές ακόμη τις οικονομικές μας επιδιώξεις, δηλαδή για την εργασία που οφείλουμε, που αναγκαζόμαστε να κάνουμε, για να καλυτερεύσουμε τη θέση μας και να ανακουφισθούμε από τα βάσανα και τις στερήσεις της τωρινής ζωής μας. Και όλοι οι

συνάδελφοί μας στις διάφορες Ενώσεις, τους δόθηκε πολλές φορές η ευκαιρία να ιδούν πόσα κακά φέρνει στον αγώνα μας η έλλειψη αυτή. Το πρώτο - πρώτο κακό είναι ότι επειδή δεν υπάρχει πρόγραμμα τέτοιο, κοινό και υποχρεωτικό για όλους, πολλές φορές η μια Ένωση ζητεί άλλα πράγματα και με τρόπο αλλιώτικο και καμιά φορά ολότελα αντίθετο από μια άλλη Ένωση. Και οι δυο όμως ενώσεις ονομάζονται Ενώσεις Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατού και διακηρύσσουν πως έχουνε τους ίδιους σκοπούς και το ίδιο πρόγραμμα. Χωρίς πρόγραμμα λοιπόν το κίνημά μας δεν μπορεί να γίνει αληθινά πανελλήνιο, ενιαίο. Και ο καθένας καταλαβαίνει πόσο ευκολότερα μπορούμε να επιτύχουμε εκείνο που θέλουμε όταν όλοι μαζί ζητούμε το ίδιο πράγμα, σαν ένα σώμα με πολλά μέλη, άλλα με μια θέληση, με μια καρδιά.

Ύστερα, όλοι πάλι είδαμε κι αναγκαστήκαμε ν'αντιμετωπίσουμε τις άτιμες και βρωμερές προσπάθειες πολλών στοιχείων εχθρικών προς τον τίμιο αγώνα μας, πολλών κομματαρχών και άλλων πουλημένων οργάνων της μιας και της άλλης κομματικής φατρίας από εκείνες που μας κατέστρεψαν. Οι προσπάθειες αυτές σκοπόν είχαν να εκμεταλλευθούν τη σύγχυση που προκαλούσε η έλλειψη προγράμματος για να κατασυκοφαντήσουν τον αγώνα μας ή να παρασύρουν τις Ενώσεις μας και να τις κάνουν κι αυτές τυφλά όργανα των κομμάτων της καταστροφής.

Είναι λοιπόν σε όλους φανερή η επιτακτική ανάγκη που είχαν οι Ενώσεις μας να αποκτήσουν ένα πρόγραμμα. Το Πρώτο Πανελλήνιο Συνέδριο Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατού, που ίδρυσε την Ομοσπονδία Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατού, πλήρωσε την ανάγκη αυτή και ψήφισε τούτες τις προγραμματικές θέσεις, που από τώρα και πέρα θα είναι το θεμέλιο της Ομοσπονδίας μας και ο κοινός οδηγός όλων των Ενώσεων Π.Π. και Θ.Σ. σε όλη την Ελλάδα.

3. ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΩΝ ΙΔΑΝΙΚΩΝ

Έμα κοιτάξει κανένας προσεχτικά δεν μπορεί παρά να ιδεί ένα πολύ χαρακτηριστικό γεγονός που παρατηρείται σε γενική κλίμακα κατά τους τελευταίους τούτους χρόνους. Μέσα στη συνείδηση των μεγάλων φτωχών λαϊκών μαζών το μεν αίσθημα το εθνικό έχει χάσει το μεγαλύτερο μέρος από την πρώτη του ένταση και βρίσκεται χαλαρωμένο σε σημείο πρωτοφανές, το δε πατριωτικό ιδανικό είναι ολότελα χρεωκοπημένο, έχει γκρεμισθεί όχι μόνο ανάμεσα στο λαό αλλά και μέσα στη συνείδηση ενός μεγάλου αριθμού των λεγομένων "διανοουμένων". Μονάχα προκατειλημμένος παρατηρητής δεν ημπορεί ν'αντιληφθεί ότι για τις μάζες αυτές του λαού η φρασεολογία η πατριωτική κατάντησε κάτι προς το οποίο αυτές δυσπιστούνε, το δε εθνικό αίσθημα δεν

είναι πια ικανό να χρησιμεύσει ως μέσο για να τις σπρώξει σε θυσίες.

Η μεγάλη αυτή μεταβολή στη συνείδηση του λαού φανερώνεται πολύ καθαρά στην αυθόρμητη και ισχυρότατη τάση που τα λαϊκά στρώματα έχουν εναντίον του πολέμου πάντοτε, και τότε ακόμη που ο πόλεμος σκεπάζεται με πατριωτικούς και εθνικούς λόγους. Ο πόλεμος παραμένει αδικαιολόγητος και μισητός πάντοτε. Τα παλαιά ιδανικά δεν έχουν πια τη δύναμη να τονε δικαιολογήσουν στη συνείδηση των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Μερικοί, οι απλοϊκοί, οι ψευτοεπιστήμονες και οι εκμεταλλευτές (οι τελευταίοι είναι και οι περισσότεροι), τα φαινόμενα αυτά θέλουν να τα δικαιολογήσουν και υποστηρίζουν, πως αυτά μας δείχνουν τάχα μια κάποια "διαφθορά του λαϊκού φρονήματος" και τη "διαφθορά" θέλουν να μας ειπούν ότι την έφεραν όχι οι πόλεμοι και η δυστυχία του λαού, παρά άλλοι λόγοι πότε ο ένας και πότε ο άλλος. Αυτοί μας λένουν, ότι ο λαός ο ελληνικός ήτανε πάντα "εθνικόφρων" και "φιλόπατρις" και ότι τώρα απλώς υπάρχει ένα πρόσκαιρο παραστράτισμα της λαϊκής ψυχολογίας. Ότι δε χρειάζεται παρά μονάχα μια κατάλληλη εθνική και πατριωτική διδασκαλία και "διαπαιδαγώγηση" για να ξαναέλθει ο παραστρατημένος λαός στην "ευθεία πατριωτική οδό"! Αυτά λένουν και διακυρήσσουν στο λαό δάσκαλοι, παπάδες, βιβλία, τύπος, κομματάρχες, και όλα γενικώς τα μέσα που επί τόσα χρόνια τώρα είχαν κινητοποιηθεί για να δεικνύουν τα πολεμικά μαρτύρια του στρατευμένου λαού και να εξυμνήσουν εκ του ασφαλούς τους " ενδόξους" ήρωες που σφαγιάζονταν στα μέτωπα κατα δεκάδες χιλιάδων, κινητοποιήθηκαν τώρα για να ξαναζωντανέψουν τα νεκρωμένα μες τη συνείδηση των επιζώντων του πολέμου πατριωτικά ιδανικά.

Τα γεγονότα ωστόσο στέκουν εμπρός μας χειροπιαστά για ν'αποδείξουν πόσο είναι βαθύτερα κι αντικειμενικά και μόνιμα τα αίτια του δήθεν παραστρατήματος αυτού της λαϊκής ψυχολογίας. Και της πραγματικότητας η δύναμη είναι τόσο μεγάλη, ωστέ εμπρός σ'αυτήνε κάθε διδασκαλία και κάθε "διαπαιδαγώγηση" θα παραμένει πάντοτε προσπάθεια μοιραίως ατελεσφόρητη και ματαιία. Θα μοιάζει την προσπάθεια εκείνου που κοπιάζει να σβήσει με το σφουγγάρι τα γράμματα που είναι βαθιά χαραγμένα με τη σμίλα επάνω στο μάρμαρο.

4. ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ.

Μέχρι την εποχή των βαλκανικών πολέμων μπορεί να ειπεί κανένας, ότι λαϊκές μάζες διατηρούσαν μέσα τους ένα αίσθημα πατριωτικό. Το αίσθημα όμως αυτό δεν είχε καμιά βαθειά ρίζα μέσα στη συνείδηση τους, αποτελούσε μια ζωηρή πραγματική ανάμνηση

των παλαιών ονείρων τα οποία καλλιέργησαν ανάμεσα τους οι πολιτικοί, στρατιωτικοί και πνευματικοί αρχηγοί στον περασμένον αιώνα. Ωστόσο δεν είχε κατορθωθεί να αποκτήσει το αόριστο αυτό αίσθημα ένα ουσιαστικό περιεχόμενο, ώστε να οδηγήσει αύριο το λαό σε θυσίες θεληματικές, παρ'όλες τις προσπάθειες των πολιτικών της περίφημης "Μεγάλης Εθνικής Ιδέας", και των γόνων της νεοελληνικής αριστοκρατίας. Όλοι αυτοί έμεναν καρφωμένοι στην ονειροπόληση μιας νέας "Βυζαντινής Αυτοκρατορίας" που θ'ανάσταине τα παλαιά μεγαλεία της φυλής και ζητούσαν για την πραγματοποίηση των ονείρων αυτών το αίμα του λαού, χωρίς όμως να μπορούν, να προσαρμοσθούν στις σύγχρονες, καθημερινές ανάγκες που πίεζαν τη ζωή του λαού αυτού.

Ήλθαν οι πόλεμοι οι βαλκανικοί του 1912-1913. Οι καταστροφές που έφεραν οι πόλεμοι εκείνοι ανάμεσα στις φτωχές μάζες του λαού άρχισαν να σημειώνουν τις πρώτες απογοητεύσεις των και ψύχραναν τον αισθηματικό ζήλο, τον οποίο τους είχαν εμπνεύσει στις παραμονές των πολέμων οι στρατιωτικοί και πολιτικοί αρχηγοί με τα μεγάλα παχειά λόγια της μεγαλοιδεατικής ρητορείας περί "Μεγάλης Ελλάδας", περί "δούλων αδελφών" και περί "εθνικού μεγαλείου".

Οι καταστροφές και η γενική εξάρθρωση που έφεραν μέσα στη ζωή των φτωχών λαϊκών τάξεων οι πόλεμοι εκείνοι έμειναν από τότε μόνιμες σχεδόν και κατάντησαν μια πληγή διαρκώς ανανεούμενη και αθεράπευτη. Μια μεγάλη μερίδα του λαού έχανε τα στηρίγματά της. Το Κράτος για να διεξαγάγει επιχειρήσεις πολύ ανωτέρες των δυνάμεών του άρπαξε με τις συνεχείς επιτάξεις απ'τίς αγροτικές μάζες και τα στοιχειωδέστερα μέσα εργασίας που διέθεταν. Τα πολεμικά χρέη μεγάλωναν και τα βάρη τους φορτώνονταν κάθε λίγο ως έμμεσοι φόροι στη ράχη του λαού. Το κόστος της ζωής ολοένα και ανέβαινε και όταν με το κλείσιμο της ειρήνης τα παιδιά του λαού ξαναγύριζαν απ'τίς "απελευθερωμένες" χώρες όπου δεν είχαν ιδεί παρά ένα μωσαϊκό εθνοκοτήτων και φυλών, (Έλληνες, Τούρκοι, Βούλγαροι, Σέρβοι, Εβραίοι, Αρμένιοι, Ρουμάνοι, Αλβανοί), βρέθηκαν εμπρός σε μια κατάσταση, που ποτέ βέβαια δε θα μπορούσαν να τήνε φαντασθούν πρωτύτερα : Απέναντι στην επέκταση των ορίων του Κράτους έβλεπαν τη ζωή τους πολύ πιο δύσκολη από πριν, γεμάτη από στερήσεις και τους εαυτούς των, τους "ενδόξους ήρωας του πολέμου", ανυπεράσπιστους μέσα στο σκληρό τους αγώνα. Το κράτος, στο οποίο είχαν προσφέρει ό,τι πιο πολύτιμο είχαν, ακόμη απαιτητικότερο να τους βαρύνει και με όλα τα οικονομικά βάρη των πολέμων, ύστερα από τις τόσες θυσίες αίματος. Τα θύματα των πολέμων αναπήρους, χήρες, ορφανά, παραπεταμένα με τον πιο απάνθρωπο τρόπο από το Κράτος που τα είχε δημιουργήσει, με τους πολέμους. Μια συνθήκη ειρήνης υπογραμμένη ύστερα από χίλια δυο διπλωματικά παζαρεύματα και

παρασκηνιακές επεμβάσεις των μεγάλων Κρατών και γεμάτη από σπίθες νέων πολέμων. Και επιτέλους έβλεπαν πλάι στην ελεεινή κατάσταση τη δική τους να προβάλλει μια σειρά από τυχάρπαστους και αστράτευτους νεοπλούτους της πολεμικής περιόδου, οι οποίοι με την προστασία αυτών των οργάνων του κράτους, αφού κερδοσκοπίσαν επάνω στο χυνόμενο αίμα των λαών, τώρα με όλες τις εκμεταλλευτικές των μεθόδους κερδοσκοπούσαν κι επάνω στον ιδρώτα του.

5. ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ.

Οι Βαλκανικοί πόλεμοι είναι η πρώτη πληγή που ανοίχθηκε στο κορμί του δυστυχημένου μας λαού. Από τότε αρχίζει μια δεκάχρονη περίοδος γεμάτη από πολεμικές περιπέτειες. Η πρώτη πληγή ολοένα και περισσότερο άνοιγε, το αίμα έτρεχε ολοένα και αφθονότερο, το αίμα των παιδιών του λαού. Η περίοδος των αλληπαλλήλων πολέμων που άνοιξαν οι Βαλκανικοί πόλεμοι πέρασε μέσ'απο διάφορες τραγικές εσωτερικές περιπέτειες και εμφύλιες συγκρούσεις, τις οποίες προκάλεσαν οι αντιζηλίες των κομματικών φατριών, και οι ξένες προπαγάνδες, μα τον οποίων τα σπασμένα πλήρωσαν με το αίμα τους πάλι τα παιδιά του λαού. (Επανάσταση Θεσσαλονίκης, επιστρατικές συγκρούσεις Νοεμβριανά, Ιουλιανά, αποκλεισμός του 1916 - 1917, στάσεις, φυλακίσεις, τουφεκισμοί κλπ.) Και η αιματηρή αυτή εποχή εξακολούθησε χωρίς να μπορούμε να ειπούμε ότι τερματίστηκε οριστικά. Η πληγή του λαού εξακολουθεί να μένει ολάνοιχτη, αγιάτρευτη.

Όλα τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν εις βάρος του φτωχού λαού κατά την περίοδο αυτή, το καθένα τους φυσικά ερχότανε για να κάνει ακόμη πιο φοβερές τις συνέπειες των Βαλκανικών πολέμων, που αναφέραμε παραπάνω. Και μέσα στην αλησμόνητη και τραγική αυτή περίοδο χάθηκε ολότελα κάθε ίχνος από τα πατριωτικά ιδανικά του παλαιού καιρού μέσα στις πάσχουσες λαϊκές τάξεις. Και κάτι ακόμη περισσότερο. Τα ιδανικά αυτά άρχισαν πια να ξεσκεπάζονται και να καταπολεμούνται. Από τότε μια μερίδα του λαού που στρατευότανε και θυσιαζότανε στους πολέμους (εργάτες ιδίως, ακτήμονες και φτωχοί αγρότες και βιοπαλαιστές) άρχισαν να παίρνουν συνείδηση του τι πραγματικώς κρύβεται κάτω από τα ιδανικά αυτά.

Από τότε που ξέσπασε στην Ευρώπη ο μεγάλος πόλεμος του 1914 - 1918, οι ξένες επιρροές των δυνάμεων της Δύσεως (Αγγλία, Γαλλία) και της Μεσευρώπης (Γερμανία, Αυστρία) άρχισαν να διασταυρώνονται επάνω στη χώρα μας. Κάθε μία δύναμη μεταχειρίστηκε όλα τα μέσα και τα πιο ξετσιπωτά (επίσημες επιρροές, εκβιασμούς, προπαγάνδες, πουλημένα όργανα, εξαγορά των εφημερίδων κλπ.) για να μας σύρει στον πόλεμο με το δικό της

το μέρος. Έπρεπε να ήταν τυφλος κανένας για να μην ιδεί αυτές τις ξένες επιρροές. Και απλοϊκοί μονάχα και ανόητοι δεν είδανε το ολοφάνερο αυτό πράγμα : ότι όλοι οι πολιτικοί που κυβέρνησαν τον τόπο έγιναν τυφλά όργανα και υπηρέτες των ξένων και έσυραν τον πολυβασανισμένο μας λαό στις πιο φριχτές δοκιμασίες για να εξυπηρετήσουν τα ξένα τα συμφέροντα. Από τα χίλια δυο τέτοια γεγονότα φθάνει ν'αναφέρουμε εδώ μοναχά δύο τρία, τα πιο αλησμόνητα, που αποδείχνουν έτσι κλασσικά, να ειπούμε, το έγκλημα το μεγάλο που γινότανε τόσο καιρό εις βάρος του τόπου, του φτωχού λαού και του έθνους μας ολοκλήρου. Διότι και οι ομοεθνείς μας ακόμη, οι έλληνες που δε ζούσανε μέσα στα σύνορα του "ελεύθερου" κράτους, όπως το λένε, κι αυτοί ακόμη μαζί με τους άλλους έπεσαν θύματα στο βωμό επάνω της εγκληματικής αυτής πολιτικής.

Όλοι θυμόμαστε τα παχειά τα λόγια που έλεγεν ο Βενιζέλος για τους "υποδούλους αδελφούς" μας της Ανατολικής Μακεδονίας. Μ'αυτά τα λόγια τα παχειά μας έσυραν στον πόλεμο τον ελληνοβουλγαρικό. Αίμα χύθηκε πολύ - ποιος ξέχασε τα μακελειά της Τσουμαγιάς, του Κιλκίς, της Δοϊράνης. "Ελευθερώθηκε" επιτέλους η "υπόδουλος" Αν. Μακεδονία το 1913. Δεν πέρασαν καλά - καλά δυο χρόνια από τότε και έρχεται ο ίδιος ο πολιτικός εκείνος και προτείνει επίσημα και αδιάντροπα να παραδώσουμε τη χώρα εκείνη (Καβάλλα) μαζί με τους αδελφούς που χύσαμε αίμα για να τους "απελευθερώσουμε", να τους παραδώσουμε στη Βουλγαρία στον "εχθρό τον προαιώνιο", όπως μας τον έλεγαν πριν. Και το πρότεινε αυτό, για να επιτύχει να βγει η Βουλγαρία απ'την ουδετερότητα υπέρ της Αγγλίας. Οι "δούλοι" αδελφοί παζαρεύτηκαν σαν εμπόρευμα επειδή έτσι το απαιτούσαν οι πολεμικοί σκοποί τη Αγγλίας - κι έτσι η μεγαλόστομη ρητορεία για "απελευθέρωση" και για τα παρόμοια φάνηκε καθαρά πως ήτανε ψευτιές λαοπλάνες.

Και όλοι πάλι θυμόμαστε, ότι την ίδια χώρα εκείνη μαζί με τους "απελευθερωμένους αδελφούς", ένας άλλος πολιτικός, ο πολιτικός της βασιλικής αυλής, ο Γούναρης, την επαρέδιδε με αξιοθαύμαστη ευκολία για λίγες ημέρες στους Βουλγάρους, επειδή οι Βούλγαροι ήσανε σύμμαχοι με τους Γερμανούς, οι Γερμανοί σύμμαχοι με το παλάτι του βασιλιά του Κωνσταντίνου, κι ο Γούναρης καγγελάριος του παλατιού εκείνου και εκτελεστής των διαταγών της γερμανόδουλης αυλικής κλίκας.

Οι "απελευθερωθέντες δούλοι αδελφοί" της Αν. Μακεδονίας σαν ένα σακί ζάχαρη παζαρεύτηκαν από το Βενιζέλο στην αγγλική αγορά, κι απο το Γούναρη στη γερμανική.

Και ήλθεν ύστερα - ποιος από μας μπορεί να το ξεχάσει - ήλθεν η εκστρατεία της Ουκρανίας και Βεσσαραβίας του 1918. Ήτανε τόσο θεοφάνερο πράγμα ότι η εκστρατεία εκείνη έσερνε τα παιδιά του

λαού να σκοτωθούνε για συμφέροντα ολοσδιώλου ξένα, η αλήθεια αυτή χτυπούσε τόσο πολύ στα μάτια όλου του κόσμου, ώστε ακόμη κι ένας στρατηγός του Βενιζέλου, ο επιτελάρχης των Βαλκανικών πολέμων, ο Δαγκλής, σηκώθηκε και διαμαρτυρήθηκε και παραιτήθηκε.

Ποιους μας έσυραν να χτυπήσουμε εκεί πάνω, στις χιονισμένες στέπες της Ρωσίας; -Γύρισαν οι ρώσσοι χωριάτες κι οι εργάτες από τα μέτωπα του ευρωπαϊκού πολέμου στα 1917, πιάσαν τους αξιωματικούς και σκότωσαν τον αιματοβαμμένο τσάρο, έκαναν δικό τους κράτος το Σοβιετικό και διακήρυξαν ότι δε θα πληρώσουνε κανένα από τα χρέη που είχε κάμει ο τσάρος στους τραπεζίτες του Παρισιού, για να κάμει τους κατακτητικούς πολέμους και να στείλει το ρωσικό λαό στα σφαγεία του πολέμου. Είμαστε ελεύθεροι άνθρωποι, είπανε, και δεν εννοούμε να δουλεύουμε εμείς για να πληρώνουμε στους εκατομμυριούχους της Ευρώπης τα χρέη του τσάρου, του δημίου μας. Έστειλαν οι τραπεζίτες της Γαλλίας τους στρατιώτες τους γάλλους, δηλαδή τους φτωχούς εργάτες και χωριάτες της χώρας των, τους έστειλαν για να πνίξουν την Επανάσταση τη ρωσική να ξαναθρονιάσουν τους τσάρους και να ξαναπάρουν έτσι οι δανειστές μεγαλοκεφαλαιούχοι τα χρεωστούμενα. Όμως οι γάλλοι συνάδελφοί μας, πολύ πρωτύτερα από μας ξυπνημένοι, αρνήθηκαν και προτίμησαν πολλοί να τουφεκισθούν από τα Στρατοδικεία, μα κύρηξαν ότι είναι αλληλέγγυοι, αδελφοί των ρώσων στρατιωτών που επαναστατήσανε για τα δίκαιά τους. Και τότε βρέθηκε το Ελληνικό Κράτος για να εκτελέσει με το δικό μας το αίμα τα σχέδια των γάλλων τραπεζιτών. Έτσι η εκστρατεία της Ουκρανίας θα παραμείνει η κλασικότερη απόδειξη του ρόλου που το Κράτος το Ελληνικό έπαιξεν ως πράκτορας των ξένων συμφερόντων.

6.ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ.

Όσοι έβαψαν τα χέρια τους με το αίμα του λαού που χύθηκε στην Ουκρανία, οι υπεύθυνοι του μεγάλου εγκλήματος ζήτησαν να δικαιολογηθούν και είπαν : η εκστρατεία της Ουκρανίας έγινε για να πάμε στη Μικρασία και ν'απελευθερώσουμε" κι εκεί τους "δούλους αδελφούς" κατά το συνηθισμένο τροπάρι.

Και τώρα πρέπει να ξαναγυρίσουμε τη θύμησή μας σ'εκείνη την εποχή του μικρασιατικού πολέμου και ν'αναπολήσουμε εκείνο το κακούργημα που όλοι οι πολιτικοί, ανεξαρτήτως χρωματισμού, διέπραξαν, το μεγαλύτερο κακούργημα που διαπράχθηκε ποτέ εις βάρος του λαού μας και του έθνους μας. Η μικρασιατική εκστρατεία του 1919 - 1922 έχει τούτη την ιστορική, μπορούμε να ειπούμε,

σημασία, ότι απογύμνωσε από κάθε απατηλό πρόσχημα τη λεγόμενη "εθνική" πολιτική όλων των κομματικών μερίδων που κυβέρνησαν τη χώρα.

Για μας που ζήσαμε στο μέτωπο το Μικρασιατικό τα χρόνια αυτά, που δοκιμάσαμε στο κορμί μας επάνω όλα τα βασανιστήριά του και τις φρικαλεότητες του - ό,τι και να γραφεί, ό,τι και να ειπωθεί είναι εντελώς περιττό. Την αλήθεια που ολάκερη και γυμνή ξεπρόβαλε κάθε μέρα στα έκπληκτα μάτια μας, φωτισμένα απ'τα πυρά των μαχών και επάνω στα καπνισμένα ερείπια της χώρας εκείνης - την αλήθεια για τον πόλεμο δεν έχουμε ανάγκη να τήνε γνωρίσουμε στα χαρτιά ούτε να την ακούσουμε από το στόμα των ρητόρων. Με τα μάτια μας είδαμε ένα λαό κατεστραμμένο από τους μακρούς πρωτύτερους πολέμους να σέρνεται τότε από τη μια και τότε απ'τήν άλλη κομματική μερίδα σε μια καινούρια πολεμική περιπέτεια, τέτοια που ένας λογικός άνθρωπος σήμερα βλέποντας την απέραντή της έκταση σταματά και ερωτά τον εαυτό του : Έγκλημα ή παραφροσύνη; Με τα μάτια μας είδαμε το φέμα το εθνολογικό : οι Έλληνες δεν αποτελούσαν σ'όλες εκείνες τις περιφέρειες ούτε το ένα πέμπτο και στα μέρη που ήσαν πιο συγκεντρωμένοι δεν έφθαναν ούτε στο ήμισυ του άλλου πληθυσμού. [\[1\]](#) Με τα μάτια μας είδαμε να πέφτουν και να σακατεύονται τ'αδέλφια μας κατά δεκάδες χιλιάδων, συρμοί ατέλειωτοι και караβάνια να διατρέχουν τη χώρα εκείνη του θανάτου και του στεναγμού, γεμάτα από σαπισμένα κρέατα και πηχτό αίμα. Με τα μάτια μας είδαμε όλο τον πλούτο της χώρας μας, τον ιδρώτα του λαού το συσσωρευμένο, να καίεται σαν πυροτέχνημα στο πρόσταγμα των διπλωματών της Δύσεως και εστεμμένων κακούργων και όλες τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της να υποθηκεύονται από το κράτος στους τραπεζίτες της Ευρώπης και της Αμερικής για να εξασφαλισθούν τα μέσα για τη συνέχιση της καταστροφής.

Και επιτέλους με τα μάτια μας είδαμε, ότι ο πόλεμος εκείνος ο "απελευθερωτικός", αφού πολλές χιλιάδες ελευθέρωσε στέλνοντάς τες στον άλλο κόσμο, ερήμωσε όλη τη Μικρασιατική χώρα από το Εσκή - Σεχήρ, Αφιόν Καραχισσάρ και Αϊδίνι έως τα παράλια, υπέβαλε σε ανεκδιήγητα μαρτύρια όλους τους πληθυσμούς της χώρας αδιακρίτως φυλής και θρησκείματος, ξεσπίτωσε και μετέβαλε σε αξιοθρήνητα ανδράποδα, επάνω από ένα εκατομμύριο ανθρώπους και έφερε μια γενική εξάρθρωση και ένα οικονομικό αδιέξοδο στη χώρα και στο κράτος.

7. ΕΠΑΝΩ ΣΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ. Η ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗ ΚΟΛΑΣΗ ΜΑΣ.

Και τώρα που έπαψε ο κρότος του πυροβόλου, ας ρίξουμε το βλέμμα μας γύρω - γύρω.

Κάθε μέρα και πιο καθαρά βλέπουμε τα καταστρεπτικά αποτελέσματα των πολέμων να πιέζουν στα φοβεροί εφιάλτες τη ζωή των αποστρατευμένων και γενικά όλων των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Μια γενική και μόνιμη κρίση, μια αρρώστια αγιάτρευτη έχει ενσκήψει σ'όλο τον τόπο. Όλα είναι ξεχαρβαλωμένα και κράτος και κοινωνία και οικονομία κι οικογένεια. Σε κάθε βήμα του κανένας, όπου κι αν γυρίσει τα μάτια, συναντά εμπρός του κι ένα από τα χίλια - δυο χαλάσματα που σώριασαν οι πόλεμοι. Χιλιάδες άνθρωποι που γύρισαν απ'τον πόλεμο και δε βρίσκουν δουλειά να ζήσουν και πεινούνε. Εξαθλίωση, λειψή τροφή και τεράστιο μέγλωμα των ασθενειών και του αριθμού των μικρών παιδιών του λαού που πεθαίνουν κάθε μέρα. Η κοινωνική αθλιότητα και η ανέχεια μεγαλώνει ολοένα και περισσότερο τη ζητιανιά, την πορνεία, τον αριθμό των εγκληματιών και οι φυλακές δε φθάνουν για να τους χωρέσουν. Εξευτελισμένο το εθνικό νόμισμα και η τιμή του συναλλάγματος με τρομακτικές διακυμάνσεις. Μια σπείρα χρηματιστών παίζει πασέττα στη ράχη του λαού και κάνει τη ζωή του ακόμη προβληματικότερη. Δημόσιο χρέος που ξεπερνά τα είκοσι δύο εκατομμύρια και επιβάλλει στον προϋπολογισμό του Κράτους τεράστια βάρη, βάρη που το Κράτος χωρίς να τολμά να τα φορτώσει στους μεγάλους πλουτοκράτες και τυχάρπαστους κερδοσκόπους των πολέμων, κοιτάζει να τα βγάλει από τον ιδρώτα του ιδίου εκείνου λαού, με το αίμα του οποίου διεξήγαγε τις πολεμικές του επιχειρήσεις. Φόροι άγριοι επάνω στα είδη πρώτης ανάγκης, φόροι που βυζαίνουν το λαό σε ό,τι τρώει, σε ό,τι φορεί κλπ. Τα θύματα των πολέμων, οι σακάτηδες, οι φθισικοί και οι δυστυχισμένες υπάρξεις που έχασαν τους προστάτες των στον πόλεμο, τραβούνε την πιο φρικτή και βασανιστική ζωή του αποκλήρου, και το Κράτος που είναι η μόνη αιτία της δυστυχίας των, δεν τους παρέχει ούτε ό,τι τους χρειάζεται για να μην πεθάνουν (450 δραχμές σ'ένα εντελώς ανίκανο σακάτη, με 100% αναπηρία!).

Οι παλαιές "δημοκρατικές" μέθοδοι εγκαταλείφθηκαν από τα πολιτικά κόμματα, οι λεγόμενες λαϊκές ελευθερίες κατάντησαν κοροϊδία του λαού και δεν υπάρχει μέσο καταπίεσεως, βίας και τρομοκρατίας που να μη χρησιμοποιείται εις βάρος του. Κράτος γινομένο τσιφλίκι του πρώτου τυχόντος δημαγωγού τσαρλατάνου, οι κρατικές υπηρεσίες εμπόρευμα στα χέρια του και επιτέλους μια ολόκληρη σειρά αργομισθών παρασίτων του δημοσίου ταμείου, η

οποία ακολουθεί καθεμία κομματική φατρία στο ανεβοκατέβασμα στην εξουσία.

Εκείνο όμως που εμείς οι παλαιοί πολεμιστές και τα θύματα του στρατού πρέπει να προσέξουμε περισσότερο είναι τα παρακάτω τρία ξεχωριστά χαρακτηριστικά γνωρίσματα της περιόδου αυτής ύστερ'από τους πολέμους :

Πρώτον. Μια τάξη από τραπεζίτες, μεγάλους εφοπλιστές, βιομήχανους, μεγαλεμπόρους, γαιοκτήμονες (τσιφλικάδες), προμηθευτές πολεμικών ειδών, αφού θησαύρισε άφθονα εύκολα κέρδη κατά το διάστημα των πολέμων και εκμεταλλεύθηκε κάθε εσωτερική ανωμαλία για να κερδοσκοπήσει επάνω στις ανάγκες του πληθυσμού, τώρα κρατεί στα χέρια της συγκεντρωμένες τεράστιες οικονομικές δυνάμεις, (χρηματιστικά κεφάλαια, γη, εργοστάσια, πλοία, μεγάλες οικοδομές κλπ.) δηλαδή κρατεί στα χέρια της σχεδόν ολοκληρωτικά τη ζωή του λαού.

Δεύτερον. Κάθε μέρα και περισσότερο μεγαλώνουν οι αιτίες νέων πολέμων και οι σημαντικές δυνάμεις της χώρας κατασπαταλούνται σε νέες πολεμικές προετοιμασίες. Και

Τρίτον. Η τάξη των αξιωματικών παρ'όλο το γερό χτύπημα που πήρε με τη μικρασιατική της ήττα, ωστόσο όχι μονάχα δεν έχασε τη δύναμη αλλά αφού κυριάρχησε με τη λεγομένη "Επανάσταση του 1922", στερεώθηκε, αναπτύχθηκε, πήρε μεγάλα προνόμια, έθεσε σ'εφαρμογή ένα σχέδιο τελείας στρατιωτικοποιήσεως του τόπου και, το σπουδαιότερο, θρονιάσθηκε για καλά στη ράχη μας κι έγινε ένας αποφασιστικός παράγων μέσα στην πολιτική ζωή του τόπου, παράγων που μεταφέρει τις μεθόδους της κτηνώδους στρατοκρατικής βίας από τους στρατώνες και τις στρατιωτικές σχολές στην υπηρεσία των διαφόρων τυράννων κι εκμεταλλευτών του λαού.

8. ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΤΟΠΑΤΡΙΩΤΙΚΩΝ ΙΔΑΝΙΚΩΝ ΣΕ ΔΙΕΘΝΗ ΚΛΙΜΑΚΑ. ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ.

Μονάχα ένας άνθρωπος που δε γνωρίζει τίποτε από το τι γίνεται στον κόσμο μπορεί να νομίσει, ότι όσοι αναφέρουμε παραπάνω συμβαίνουν μονάχα στην Ελλάδα. Βέβαια, τα φαινόμενα αυτά, οι μεταπολεμικές πληγές, έτσι όπως τις περιγράψαμε με λίγα λόγια, έχουνε και μερικά σημεία καθαρώς ελληνικά, αλλά στο σύνολό τους είναι γενικά συμπτώματα μιας καταστάσεως που επικρατεί σ'όλον τον κόσμο σήμερα. Και ειδικά στις μεγάλες χώρες του παλαιού και του νέου κόσμου.

Ας ξαναγυρίσουμε λιγάκι στην εποχή που κυρύχθηκε ο πόλεμος ο ευρωπαϊκός, στα 1914. Όλοι μας θυμόμαστε καλά τους περίφημους λόγους που διαλαλούσαν οι ρήτορες και που έγραφαν οι διάφορες εφημερίδες. Τα "δίκαια των εθνικοτήτων", το δικαίωμα της αυτοδιαθέσεως των λαών", η "διεθνής δικαιοσύνη", γι'αυτά έλεγαν οι διάφορες κυβερνήσεις πως έγινε ο πόλεμος. Και η καθεμιά κυβέρνηση προσπαθούσε να πείσει το λαό της ότι αυτή έχει το δίκαιο με το μέρος της. Κι έγινε ο πολέμος εκείνος και οι λαοί σφάζονταν επί τέσσερα και περισσότερα χρόνια. Κι όταν τέλειωσε το μακελειό και το τηλεβόλο σταμάτησε, οι λαοί ρωτήθηκαν : Γιατί όλη αυτή η κοσμοχαλασιά; Μα απάντηση καμιά δε βρήκανε.

Τώρα πια είναι έξω από κάθε αμφιβολία, ότι οι παλαιές εκείνες ψευτιές περί δικαιοσύνης διεθνούς και ελευθερίας των λαών και τα παρόμοια, ξεσκεπάστηκαν. Κανένας λαός δεν τα πιστεύει πια. Αφού οι λαοί παραπλανήθηκαν απ'αυτές και σύρθηκαν στο μεγάλο αλληλοσπαραγμό, ήλθε ο καιρός, ήλθαν τα πράγματα τα ίδια τους άνοιξαν τα μάτια και είδανε την αλήθεια τη μεγάλη. Είδανε δηλαδή καθαρά ότι στον πόλεμον εκείνο δεν επρόκειτο για τα συμφέροντα τα δικά τους για τις ελευθερίες και για τα δικά τους δίκαια, παρά ο πόλεμος εκείνος ήταν μια σύγκρουση τρομακτική μεταξύ δύο ληστρικών ομάδων, της ανταντικής και της μεσευρωπαϊκής (Αγγλία, Γαλλία, Ιταλία - Γερμανία, Αυστρία), που μάλωναν ποια θα κατακτήσει και θα υποδουλώσει τον κόσμο όλο.

Μια φούχτα μεγάλοι τραπεζίτες μέσα σε καθεμία από τις μεγάλες Δυνάμεις κατόρθωσε πρώτα - πρώτα να κατανικήσει όλους τους άλλους ντόπιους συναγωνιστές της και να τους απορροφήσει και να νικήσει μέσα στη χώρα της. Κι ο κρατικός μηχανισμός ακόμη βρέθηκε στα χέρια της. Του Κράτους η ζωή στα χέρια βρισκότανε αυτής της κλίκας των καρχαριών του τραπεζιτικού κεφαλαίου. Τα όργανα του Κράτους άνθρωποι της. Κι ο τύπος όλος εξαγορασμένος απ'αυτήν. Στην άσβυστή της δίψα για καινούρια κέρδη, η κλίκα αυτή των μεγαλοτραπεζιτών ζήτησε κι άλλες χώρες, έξω απ'τη δική της, χώρες ανεκμετάλλευτες, τις αποικίες. Και ζήτησε αυτές τις χώρες για να τοποθετήσει, τα περίσσια της κεφάλαια, για να ληστεύσει τις πρώτες ύλες τους και για να εκμεταλλευθεί το ζωντανό τους υλικό, τα φτηνά εργατικά τους χέρια. Μα κείνο που ζήτησε της μιας Δυνάμεως η κεφαλαιοκρατική κλίκα, το ίδιο το ζητούσαν και της άλλης Δυνάμεως οι τραπεζιτικοί καρχαρίες. Κι οι χώρες οι ανεκμετάλλευτες του κόσμου δεν είναι απέραντες. Έτσι σ'αυτές τις τάσεις τις αρπαχτικές οι διάφορες ιμπεριαλιστικές συμμορίες (συνασπισμοί των κεφαλαιοκρατών περισσοτέρων Δυνάμεων) δεν μπορούσαν παρά να έλθουν σε μοιραία σύγκρουση. Κι οι συμμορίες αυτές οι εθνικές, έχοντας ως αντιπροσώπους τα κράτη, τις "πατρίδες", με το στρατό τους κι όλα της καταστροφής τα όργανα, ρίχνονται η μια κατεπάνω στη άλλη.

Κι αυτών βεβαία των συγκρούσεων τα έξοδα δεν έρχονται να τα πληρώσουν άλλοι παρά μόνον οι λαοί με το δικό τους το αίμα το αθώο.

Μέσα από μια τέτοια σύγκρουση συμφερόντων ιμπεριαλιστικών βλέψεων, γεννήθηκε το αλησμόνητο εκείνο ανθρωπομακελειό του 1914 - 1918. Παρόμοιο δεν είχαν αντικρύσει ποτέ ο κόσμος. Τριανταένα κράτη έλαβαν μέρος σ' αυτό, 13 εκατομμύρια άνθρωποι βρήκαν το θάνατο σύμφωνα με τις τελευταίες στατιστικές (τρεις φορές περισσότεροι από τους σκοτωμένους όλων των πολέμων από τα 1800 έως τα 1900) και εκατοντάδες χιλιάδων χαροκαμμένα θύματα δημιουργήθηκαν. Για τεσσεράμισι χρόνια ο κόσμος, ο "πολιτισμένος" κόσμος του 20ου αιώνας, είχε ξαναγυρίσει στους πιο μακρινούς χρόνους της βαρβαρότητας, στην εποχή της ανθρωποφαγίας.

9. ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ ΧΑΟΣ. ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ.

Αν το μεγάλο κοσμοιστορικό έγκλημα του παγκοσμίου ιμπεριαλιστικού πολέμου έθαψε για πάντα μες των αλληλοσπαραγμένων λαών τη συνείδηση όλα τα πλάνα ιδανικά περι "πατρίδος" "ελευθερίας των λαών" κλπ., ήλθαν στο τέλος του πολέμου τα φοβερά αποτελέσματα για να σπρώξουν τους λαούς σε μια ενεργό δράση εναντίον των δημίων τους, και εναντίον του καθεστώτος της αιματηρής κυριαρχίας των επάνω στον κόσμο.

Τίποτε μέσα στον κόσμο ύστερ' από τον πόλεμο εκείνον δεν έμεινε σταθερό στη θέση του. Τα πάντα κλονίστηκαν, χάσανε την ισορροπία τους. Κρίση φοβερή ακατανίκητη και μόνιμη μέσα στην οικονομική ζωή όλων ανεξαιρέτως των χωρών. Αλλού κολοσσιαίες ποσότητες προϊόντων απούλητες (υπερπαραγωγή) κι αλλού έλλειψη και των πιο στοιχειωδεστέρων. Πείνα, θάνατοι στους δρόμους, ανεργία, κατα εκατομμύρια, δυστυχία των εργατικών και φτωχών λαϊκών μαζών σε όλες τις χώρες νικημένες και νικήτριες, δυστυχία που ποτέ δεν την είχε γνωρίσει ο κόσμος, ούτε και στις μεγαλύτερες καταστροφές. Γενική αβεβαιότητα για την αύριο σε όλα τα πεδία της ζωής καθεμιάς χώρας, συγκρούσεις και ανατροπές πολιτικές, διακυμάνσεις τρομακτικές του συναλλάγματος κλπ. Κι επάνω από όλα αυτά, η σπείρα η κεφαλαιοκρατική κάθε χώρας προσπαθεί με κάθε μέσο βίας, τρομοκρατίας, ομαδικών φόνων και καταπιέσεων του λαού να κρατήσει την ηγεμονία της, να βγάλει κι από τη δυστυχία του επιζώντος των πολέμων λαού νέα ολοένα κέρδη και να προετοιμασθεί για νέες αύριο αιμοχαρείς διασκεδάσεις.

Δεν είναι λοιπόν καθόλου παράξενο αν οι οικονομικές και πολιτικές οργανώσεις των εκμεταλλευομένων λαϊκών μαζών πήραν στο τέλος

του πολέμου χαρακτήρα επαναστατικό και ζήτησαν να καταλύσουν με τη βία τους ιμπεριαλιστές και τις κυβερνήσεις τους. Οι λαοί, στις χώρες κυρίως της Ευρώπης, όπου οι καταστροφές έχουν τη μεγαλύτερη έκταση, βλέπουν πια ότι δεν ημπορούν να εξασφαλίσουν τη ζωή τους παρά μονάχα όταν θα γκρεμισθεί η εξουσία του Ιμπεριαλισμού από τις χώρες των και όταν η Διεθνής Οικονομία ανοικοδομηθεί επάνω σε καινούριες βάσεις, που να εξασφαλίζουν την ειρηνική συνεργασία και συμβίωση όλων των εργαζόμενων λαών και να καταργούν μια για πάντα τις ιμπεριαλιστικές συγκρούσεις, και τ'αναπόφευκτα αποτελέσματά των, τους πολέμους.

Το επαναστατικό αυτό κίνημα, που επικεφαλής του είναι το πιο ξύπνιο, πιο μορφωμένο πιο μαχητικό τμήμα του όλου εργαζομένου λαού, οι οργανωμένοι μισθωτοί εργάτες (το προλεταριάτο), ξέσπασε πραγματικά ένα χρόνο προτού λήξει ο πόλεμος (Οκτώβριος 1917) στην πιο κατεστραμμένη χώρα που κυβερνούσεν ο Διεθνής Ιμπεριαλισμός, στην τσαρική Ρωσία. Και επικράτησε αυτού πέρα ως πέρα.

Ο πόλεμος όμως ο παγκόσμιος έγινε η αιτία να ξεσπάσει κι ένα άλλο λαϊκό κίνημα, εξίσου επικίνδυνο για τους ιμπεριαλιστές του κόσμου κι εξίσου ελπιδοφόρο για τους εκμεταλλευμένους και σφαζόμενους λαούς: Το επαναστατικό κίνημα των αποικιακών λαών. Εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι κάθε φυλής, στις Ινδίες, στην Αφρική, στην Αμερική, στα νησιά, στενάζουν κάτω από το ζυγό του κατακτητού. Ο κατακτητής αυτός, οι ιμπεριαλιστές δηλαδή των Μεγάλων Δυνάμεων πηγαίνει τάχα για να ημερώσει και να "εκπολιτίσει" τους βαρβάρους λαούς των αποικιών. Καταλαβαίνει όμως ο καθένας μας τι είδους πολιτισμό μεταφέρουν στους δυστυχημένους αυτούς λαούς οι καρχαρίες του Κεφαλαίου και δήμιοι των λαών. Με το βούρδουλα του χωροφύλακα, με το αίμα, με το σίδηρο και με τη φωτιά αναγκάζονται τα εκατομμύρια των αποίκων να δουλεύουν όχι σαν τους αρχαίους σκλάβους παρά σαν κτήνη, για να γεμίζουν με χρυσάφι τις κάσσες των μεγαλοσαράφηδων. Είναι αδιήγητα τα βασανιστήρια που επιβάλλουν οι Έγγλοι Ιμπεριαλιστές στους Ινδούς και Μουσουλμάνους της Έπω Ανατολής. Και ο παγκόσμιος πουλημένος τύπος πληρώνεται ακριβά για να χύνει σ'όλα τα πέρατα του κόσμου την ψευτιά, να σκεπάζει τα εγκλήματα που διαπράττει εκεί πέρα ο ευρωπαϊκός "πολιτισμός" και να εγκωμιάζει με χίλια δυο χρυσόλογα το μεγαλείο και τη δικαιοσύνη που σκορπίζει στους λαούς της η Βρετανική Αυτοκρατορία.

Όλες οι φυλές του κόσμου αρματώθηκαν από τα ιμπεριαλιστικά κράτη της Ευρώπης γυμνάσθηκαν στα όπλα και στον πόλεμο και κουβαλήθηκαν στα πολεμικά μέτωπα, τα ευρωπαϊκά για να λάβουν κι αυτές μέρος στο παγκόσμιο μακελειό. Όπως οι άμαθοι χωριάτες

που ο στρατός τους ξυπνάει , έτσι και στους σκλάβους των αποικιών ο πόλεμος, το ανακάτεμά τους με τους πολιτισμένους λαούς των μητροπόλεων, τους ξάνοιξε το πνεύμα, τους έδειξε ότι υπάρχει μια ανθρώπινη ζωή για τους ανθρώπους, διαφορετική απ'τή σκυλλίσια που περνούσαν έως τότε, ξύπνησε μέσα τους το αίσθημα της ελευθερίας και τους δίδαξε να ζητούν μονάχοι τους τα δίκαιά τους. Κι όταν ξαναγύρισαν στις χώρες τους με τον τελειωμό του πολέμου, όταν ο κατακτητής άρχισε να ζητεί ακόμη περισσότερο τον ιδρώτα τους, για να μπορέσει να έχει αρκετά κέρδη ώστε να ικανοποιεί τις απαιτήσεις των σκλάβων της μητροπόλεως, των εργατών δηλαδή, και να τους σβήνει την επαναστατική φλόγα, - τότε οι σκλάβοι των αποικιών άρχισαν να σηκώνονται. Κι ο σηκωμός τους είναι τρομερός για τον κατακτητή. Σ'όλες τις αποικίες όλων των ιμπεριαλιστικών Δυνάμεων ένα τεράστιο επαναστατικό κύμα φουσκώνει ολοένα και περισσότερο. Να φύγουν οι κατακτητές, θέλουμε να ζήσουμε μονάχοι στον τόπο μας, μονάχοι μας να τότε διοικούμε, αυτόνομοι. Να παύσουνε να μας καταληστεύουν οι κατακτητές με το πρόσχημα του "πολιτισμού"!, αυτή η φωνή ακούεται απ'άκρη σ'άκρη μέσα σ'όλους τους αποικιακούς λαούς.

Τα θεμέλια του παγκόσμιου Ιμπεριαλισμού κλονίζονται παντού.

Δεν είναι τώρα δύσκολο να καταλάβουμε ότι το αντιιμπεριαλιστικό αυτό κίνημα των αποικιακών λαών είναι το φυσικό αδελφι του επαναστατικού κινήματος των εκμεταλλευομένων λαών των μητροπόλεων. Τα δύο κινήματα, συνεταιριασμένα τραβούν το δρόμο τους με ολοένα και πιο μεγάλα βήματα. Η ελευθερία κι η ειρήνη του κόσμου είναι το τέρμα του κοσμοϊστορικού αυτού δρόμου.

10. ΠΡΟΣ ΝΕΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ

Πλησιάζουν σχεδόν έξι χρόνια από τότε που σταμάτησε ο μεγάλος ιμπεριαλιστικός πόλεμος. Οι ιμπεριαλιστές που άναψαν την πυρκαϊά του πολέμου κόβονται να πείσουν τους λαούς, ότι ο πόλεμος εκείνος ήταν και ο τελευταίος, και ότι η ειρήνη θα βασιλεύσει από τώρα και πέρα μέσα στον κόσμο. Αν θελήσουμε όμως να ρίξουμε ένα προσεκτικό βλέμμα σ'όλες τις χώρες θα βεβαιωθούμε, ότι κι αυτό είναι ένα από τα πολύ μεγάλα ψέμματα που μεταχειρίζονται για να παραπλανήσουν τους λαούς και έτσι ανύποπτους να τους οδηγήσουν αύριο σε νέες αλληλοσφαγές. Αν οι μεσευρωπαϊκές Δυνάμεις νικήθηκαν στον τελευταίο πόλεμο, δεν έπαψαν όμως και οι συγκρούσεις ανάμεσα στους νικητές. Ένας τεράστιος οικονομικός ανταγωνισμός μεταξύ τους (Αγγλία - Γαλλία - Αμερική - Ιαπωνία) οδηγεί μοιραίως σε νέες ένοπλες συγκρούσεις, σε νέες αιματηρές εκατόμβες των λαών.

Σήμερα ο κόσμος μας παρουσιάζει από την άποψη αυτή την εξής εικόνα με δυο λόγια : Επάνω στην Ευρώπη δύο γίγαντες του μιλιταρισμού, Αγγλία και Γαλλία, σαν σκαντζόχοιροι αρματωμένοι, κοιτάζουν απειλητικά ο ένας τον άλλο. Η Αμερική από τ'άλλο μέρος και η Ιαπωνία, ναυτικοί κολοσσοί στην ΄πω Ανατολή, στην Κίνα, στη νότια Αφρική και στο Μεξικό τεντώνουν ολοένα το σχοινί με τις ιμπεριαλιστικές των βλέψεις και επεκτάσεις. Και επάνω από όλα ο αφηνιασμένος δρόμος των στρατιωτικών και ναυτικών εξοπλισμών μέσα σ'όλες αυτές τις χώρες.

Και για να μπορούμε στις λεπτομέρειες. Ποιος δε θυμάται την ελληνοϊταλική σύγκρουση για την Κέρκυρα; Η Κοινωνία των Εθνών, που διατυμπανίσθηκε ότι θα έδινε στους μικρούς λαούς τα καταπατημένα τους δίκαια, αποδείχθηκε, ότι είναι μια κοροϊδία για τους λαούς αυτούς και ένα όργανο στα χέρια των μεγάλων. Η ίδια διατυμπανίσθηκε, ότι θα κατέπαυε τους εξοπλισμούς. Μάλιστα έγιναν και συνδιασκέψεις διεθνείς για τον αφοπλισμό, όπως εκείνη της Βάσιγκτων. Όλες χρεωκοπήσανε και η χρεωκοπία τους φανερώθηκε με το μεγαλοπρεπέστερο τρόπο . Σε όλες τις χώρες οι πολεμικές προετοιμασίες εξακολουθούνε όχι μονάχα όπως και πριν αλλά και κάθε μέρα μεγαλύτερες. Σήμερα, τη στιγμή αυτή που γράφουμε, οι στρατιώτες που βρίσκονται υπό τα όπλα σ'όλον τον κόσμο είναι περισσότεροι από όσους υπηρετούσανε στα 1914 κατά 700.000. Κολοσσιαίες πολεμικές πιστώσεις ψηφίζονται σε όλες τις βουλές. Αεροπορικοί και θαλάσσιοι στόλοι κατασκευάζονται και στα εργοστάσια ετοιμάζονται μεγάλοι κολοσσοί πολεμικών (τανκς, ντρέντνωτ αεροπλάνα, ντρέντνωτ - υποβρύχια) που ο κόσμος δεν τα έχει ιδεί ποτέ έως σήμερα. Η θητεία παρατείνεται, το σώμα των μονίμων αξιωματικών μεγαλώνει. Όλα τα μέσα της επιστήμης μπαίνουν σ'ενέργεια για να εφευρεθούν τα τελειότερα φονικά μέσα (δηλητήρια, αέρια κλπ.).

Παντού ηφαιστεια ιμπεριαλιστικών συγκρούσεων που είναι έτοιμα να εκραγούν και να καταπλακώσουν με τη λάβα τους τον κόσμο άλλη μια φορά. Ρουρ, Φιούμε, Μαρόκο, Γιαβαρίνα, (σύγκρουση Πολωνίας - Τσεχοσλοβακίας) Βεσσαραβία, Αφγανιστάν, Βαλκανική Χερσονήσος, ΄πω Ανατολή κλπ.

Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός αφού κατέλαβε το Ρουρ στρατιωτικώς και κρατεί κάτω από τον ελεγχό του το κάρβουνο, το σίδηρο κι ένα σπουδαίο μέρος από το σιδηροδρομικό δίκτυο της Γερμανίας, τώρα συνάπτει συνθήκες μυστικές με τα μικρά κράτη, Ρουμανία, Τσεχοσλοβακία και Πολωνία, τους δίνει πολεμικές πιστώσεις, κανόνια, στρατιωτικό υλικό και αξιωματικούς και έτσι προσπαθεί να γίνει ο κυρίαρχος τύραννος όλης της Ευρώπης. Από τ'άλλο μέρος όμως το ίδιο πράγμα ζητεί να επιτύχει και ο αγγλικός ιμπεριαλισμός. Όσοι στις αρχές είχαν γελασθεί και νόμιζαν ότι το λεγόμενο

"Εργατικό Κόμμα" στην Αγγλία θα άλλαζε την ιμπεριαλιστική της πολιτική και θα εξασφάλιζε του κόσμου την ειρήνη, πολύ γρήγορα αναγκάστηκαν να ιδούν την πλάνη τους. Από τα πράγματα τα ίδια αναγκάστηκαν να ιδούν ότι το κόμμα αυτό παρ'όλη την "εργατική" του ονομασία, έγινε όργανο τυφλό της πανίσχυρης αγγλικής κεφαλαιοκρατίας. Νέες ναυτικές βάσεις έφιαξε (Σιγγαπούρη), νέους ναυτικούς και αεροπορικούς εξοπλισμούς έκαμε και επιτέλους, ό,τι έκαμε και η Γαλλία με τα μικρά υποτελή της κράτη, το ίδιο κάμει και του Μακντόναλντ η Αγγλία με την Ιταλία, Ισπανία και Γιουγκοσλαβία. Αν πλάι στον αγγλογαλλικό αυτόν ανταγωνισμό στην Ευρώπη έχουμε υπόψη μας τις συγκρούσεις των επιρροών μέσα στα Βαλκάνια, τις βλέψεις των Σέρβων εθνικιστών στη Θεσσαλονίκη, τη σύγκρουσή τους με τους Βουλγάρους εθνικιστές στο Πάρνικ (μεταλλείο - το βαλκανικό Ρουρ), τις φοβερές ζυμώσεις που γίνονται μέσα στη Μακεδονία (εθνικιστές αυτονομιστές, κομιτατζήδες), ε, τότε, βλέπουμε καθαρά ότι σαν δαμόκλεια σπάθη κρέμεται κατ'επάνω μας η απειλή ενός νέου πολέμου που ασφαλώς θα ξεπεράσει σε φρικαλεότητες όλους τους πολέμους που έχει ιδεί η ανθρωπότητα μέχρι σήμερα, κι αυτόν ακόμη τον παγκόσμιο του 1914 - 1918.

11.Ο ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΚΟΠΟΙ ΤΟΥ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ.

Εκείνος που θέλει να εξηγήσει πώς προκαλούνται οι πόλεμοι, και οι χθεσινοί και αυριανοί που μας απειλούν και ποιες είναι οι αιτίες των, είναι υποχρεωμένος να εξετάσει και να μάθει πρώτα τη διεθνή θέση της Ελλάδος, διότι διαφορετικά θα παίρνει τα πράγματα ξεκάρφωτα και στον αέρα θα χτίζει. Και πρώτ'από όλα πρέπει να πάρει υπόψη του ένα πράγμα πολύ σπουδαίο, που σε πολλούς ξεφεύγει : Η Ελλάδα σήμερα καθώς και τ'άλλα μικρά βαλκανικά κράτη βρίσκεται δεμένη χειροπόδαρα στις ιμπεριαλιστικές Δυνάμεις της Δυτικής Ευρώπης (Γαλλία, Αγγλία) και είναι μια υποτακτική υπηρέτρια των συμφερόντων τους.

Ας μην ανατρέξουμε να βρούμε τους αληθινούς λόγους που έσπρωξαν τους ισχυρούς του κόσμου να σχηματίσουν μικρά, δήθεν ανεξάρτητα, κράτη, σαν το δικό μας, κράτη που στέκονται πάντα ανίκανα να επαρκέσουν μονάχα στις ίδιες τους ανάγκες.[\[2\]](#) Ας εξετάσουμε μονάχα τι σκοπούς επιδιώκει ο Ιμπεριαλισμός της Δύσεως μέσα στα Βαλκανικά κράτη που μας ενδιαφέρουν πρώτιστα, και στην Ελλάδα που μας ενδιαφέρει αμεσότερα :

Πρώτον. Θέλουνε οι ιμπεριαλιστές αυτοί να υποδουλώσουν οικονομικώς τις βαλκανικές χώρες. Δηλαδή ζητούνε να τοποθετήσουν τα κεφάλαιά τους τα περίσσια στις επιχειρήσεις των μικρών αυτών, χωρών, για να βγάζουν έτσι μεγαλύτερους τόκους

και περισσότερους τόκους και περισσότερα κέρδη. Να έχουν τις χώρες αυτές γι αγορές των εμπορευμάτων τους, που αλλιώς θα θά'μεναν απούλητα, θα έκλειναν έτσι τα εργοστάσιά τους και θα έριχναν πολλούς εργάτες τους στο δρόμο άνεργους και θα τους επαναστατούσαν, πράγμα που τους κεφαλαιούχους δεν τους συμφέρει. Και επιτέλους να βάλουν χέρια στις πρώτες ύλες των μικρών ανεκμετάλλευτων χωρών (κάρβουνο, σίδηρο, άλλα μεταλλεύματα κλπ.) Μ'ένα λόγο δηλαδή οι ιμπεριαλιστές ζητούν να κάνουν τις μικρές μας χώρες ένα είδος αποικίες, μισοαποικίες, να ειπούμε έτσι.

Δεύτερον. Να τις υποδουλώσουν πολιτικώς. Να έχουν δηλαδή τις κυβερνήσεις των κάτω από τη δική τους επιρροή. Να τις παίζουν στα χέρια τους σαν κούκλες, να τις οδηγούν όπου τους συμφέρει. Κι έτσι επιδιώκουν να χρησιμοποιούνε τα βαλκανικά κράτη σαν μια γέφυρα που θα τους ενώσει με την Ασία και την Αφρική και που θα τους εξασφαλίζει την Κωνσταντινούπολη, και

Τρίτον. Να έχουν ένα ζωντανό υλικό για τους πολέμους των, αφού οι δικοί τους οι λαοί είναι δύσκολο και πολύ επικίνδυνο για τους ιμπεριαλιστές να οπλισθούν και να σταλούν στον πόλεμο. Έτσι τους λαούς τους βαλκανικούς, έλληνες, βούλγαρους, σέρβους, ρουμάνους, αλβανούς, οι ιμπεριαλιστές της Δύσεως θέλουν να τους χρησιμοποιούνε ως κρέας για κανόνια, είτε στους πολέμους που θα κάνουν για τα εμπορικά τους συμφέροντα, είτε για να τους στείλουν να πνίξουν με το αίμα κανένα επαναστατικό κίνημα που θα τύχει να ξεσπάσει αύριο και να απειλήσει το καθεστώς της κυριαρχίας των.

12. Ο ΔΥΤΙΚΟΕΥΡΩΠΑΙΚΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ.

Δε χρειάζεται πολύς κόπος για να καταλάβουμε ότι ο γαλλικός και αγγλικός ιμπεριαλισμός καταφέρνει πολύ καλά να πραγματοποιήσει τους παραπάνω σκοπούς του μέσα στο δικό μας τόπο. Πολύ ανόητος ή τυφλός ή συμφεροντολόγος θα είναι εκείνος που έζησε στην Ελλάδα τους τελευταίους καιρούς και δεν είδε, ότι το κράτος έχει γίνει οργανέττο στα χέρια των ξένων και ο λαός μας πραγματικώς έγινε πολλές φορές κρέας για κανόνια όταν τα συμφέροντα τα ξένα το απαιτήσανε. Γι αυτό το ζήτημα δε θα είχαμε τίποτ'άλλο παρά να ξαναπούμε όσα λέγαμε στις αρχές των θέσεων τούτων. Γεγονότα χειροπιαστά κι αδιαμφισβήτητα από καλής πίστewς πρόσωπα, μας απέδειξαν τρανά την πολιτική υποδούλωση της Ελλάδος στις Δυνάμεις της Δύσεως.

Μα δε θα χρειασθεί όμως περισσότερος κόπος, για να βεβαιωθούμε ότι και τον άλλο του σκοπό πραγματοποιεί μέσα στη χώρα μας ο

δυτικοευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός, την οικονομική της υποδούλωση. Από τις τράπεζες, τις ηλεκτρικές εταιρίες τις μεγάλες μεταλλευτικές επιχειρήσεις και τα δημόσια δάνεια μέχρι τις πτώσεις των υδάτων της Μακεδονίας, δεν υπάρχει σπουδαίος κλάδος παραγωγικός και σημαντική πηγή του εθνικού μας πλούτου, όπου να μην έχει βάλει χέρι το αγγλογαλλικό χρηματιστικό κεφάλαιο. Χωρίς να το βλέπουμε εμείς οι φτωχοί και οι κακόμοιροι και οι απλοϊκοί δουλευτάδες του χεριού ή του μυαλού[3], δισεκατομμύρια κάθε χρόνο από κείνα που φιάνουμε εμείς με την εργασία μας, βγαίνουν από τον τόπο μας και από χίλια-δυο μυστικά κανάλια κυλάνε στα χρηματοκιβώτια των τραπεζιτών του Λονδίνου και των Παρισίων. - Έν τα κανάλια αυτά δεν είναι μυστικά, και το κόλλημα αυτό γινότανε κάτω από τα μάτια μας, ασφαλώς θ'ανατριχιάζαμε και θα επαναστατούσε η συνείδηση μας εναντίον της ληστείας, που διαπράττεται κάθε μέρα εις βάρος μας.

13. ΟΙ ΕΣΦΑΛΜΕΝΕΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Πολλοί, κι από μας ακόμη, προτού γνωρίσουν όλες τις παραπάνω αλήθειες που σήμερα μας φαίνονται τόσο απλές και τόσο ευκολονόητες ώστε να παραξενευόμαστε άμα κανένας δε θέλει να τις παραδεχθεί, πολλοί πριν ζητούσαν να βρουν τις αιτίες των πολέμων σε διάφορα άλλα πρόχειρα φαινόμενα σαν εκείνα που γράφουν κάθε μέρα οι εφημερίδες. Έτσι άλλοι έλεγαν, ότι ο πόλεμος γίνεται για να πραγματοποιηθεί η εθνική ενότητα δηλαδή για να μεγαλώσουν τα σύνορα του κράτους, να πάρουν μέσα και τους άλλους ομοεθνείς που κατοικούνε σ'άλλες χώρες. Άλλοι έλεγαν ότι γίνεται επειδή της άλφα ή της βήτα κυβερνήσεως η εξωτερική πολιτική είναι εσφαλμένη, δεν είναι σωστή, ή επειδή ο άλφα ή ο βήτα κυβερνήτης έχει αισθήματα φιλοπόλεμα κι είναι πολύ φιλόδοξος, και τυχοδιώκτης, δηλαδή θέλει να δοξασθεί αυτός και δεν τον μέλλει αν θα αιματοκυλισθεί ο λαός. Άλλοι, επειδή οι αξιωματικοί επιβάλλουν με την επιρροή τους επάνω στο κράτος τον πόλεμο που για αυτούς είναι ο μόνος σκοπός της ζωής, αφού είναι εξ επαγγέλματος άνθρωποι του πολέμου. Και επιτέλους άλλοι έλεγαν, ότι ο πόλεμος γίνεται επειδή αναγκάζεται το Κράτος να τότε κάνει, επειδή βρίσκεται σε κατάσταση "αμύνης" εναντίον της επιθέσεως του εχθρού.

Εκείνος όμως που πραγματικά θέλει να γνωρίσει τις αιτίες του πολέμου σήμερα, τις αιτίες τις αληθινές, δε θα σταματήσει σ'αυτούς τους πρόχειρους και χιλιοειπωμένους λόγους, που αναφέραμε παραπάνω. Θα ήτανε πολύ επιπόλαιος άμα σταματούσε σ'αυτές μονάχα. Από τους λόγους αυτούς βέβαια είναι μερικοί που παίζουνε κάποιο ρόλο και δεν πρέπει να τους λησμονούμε. Πρέπει όμως να δίνουμε στον καθένα τη θέση που του ανήκει, τη σπουδαιότητα που

πραγματικά έχει. Έξαφνα θα κάναμε πολύ μεγάλο λάθος αν λέγαμε, ότι αν έλειπε ο Βενιζέλος, ο επιτάκτης αυτός του πολέμου, ο τυχοδιώκτης πολιτικός και εγκληματικά φιλόδοξος, δε θα σερνόμασταν στον πόλεμο και θα ζούσαμε ήσυχοι και ειρηνικοί. Διότι κι ο Βενιζέλος αν δε βρισκότανε, ήσανε τόσο ισχυρές και τόσο ακαταμάχητες οι δυνάμεις που έσπρωχναν το Κράτος το Ελληνικό προς τον πόλεμο, ώστε και ένας άλλος πολιτικός αν βρισκότανε στην εξουσία, πάλι το σφαγείο του πολέμου θα μας δεχότανε. Και τρανή απόδειξη είναι, ότι ο βασιλιάς κι ο Γούναρης που είχανε διακηρύξει, ότι θέλανε ειρήνη, όταν διαδεχθήκανε το Βενιζέλο στην αρχή, μας έστειλαν στο Σαγγάριο. Το ίδιο και για την επιρροή των αξιωματικών, το ίδιο και τα συμφέροντα των θρόνων και των αυλικών. Όλα αυτά είναι λόγοι που παίζουνε έναν πολύ μικρό ρόλο, δευτερεύοντα στη γέννηση των πολέμων σήμερα. Κι αυτό έχει μεγάλη σημασία να το ξέρουμε εμείς που θέλουμε ν' αγωνισθούμε για τη ζωή μας και για την ειρήνη μας, εναντίον του πολέμου. Στις ρίζες πρέπει να χτυπήσουμε το κακό, όχι στα παρακλάδια του.

Οι άλλοι τώρα λόγοι που απομένουν, η "εθνική ενότητα" και η "άμυνα" δεν είναι τίποτ'άλλο παρά προσχήματα και ψευτιές που σκοπό τους έχουν να σκεπάζουν τις αληθινές αιτίες των πολέμων. Το πρώτο ψέμα, είναι αλήθεια, ξεσκεπάσθηκε όλως διόλου σε διεθνή κλίμακα μέσα στη συνείδηση των λαών. Σήμερα πια μονάχα την ειρωνία ή την αηδία μπορεί να μας κινήσει εκείνος που θα σηκωθεί να μας μιλήσει σοβαρά για δούλους αδελφούς για εθνικά μεγαλεία και τα παρόμοια. Ούτε χρειάζεται να επιμείνουμε πολύ σ'αυτό ύστερ'από όσα αναφέραμε πιο πάνω.

Στην "άμυνα", όμως πρέπει να δώσουμε πολύ μεγαλύτερη προσοχή γιατί είναι το ψέμα εκείνο που περισσότερο από κάθε άλλο είναι επικίνδυνο για μας. Είναι το τελευταίο ψέμα στο οποίο έχουν καταφύγει οι δήμιοι του κόσμου και στο οποίο πάλι θα καταφύγουνε και αύριο για να δικαιολογήσουν το νέον πόλεμο που ετοιμάζουν. Κι αν δεν προσέξουμε σ'αυτό τότε μπορούμε από τώρα να το ειπούμε : είμαστε αιχμάλωτοι στα νύχια των δημίων μας. Είμαστε μελλοθάνατοι!

14.ΓΙΑ ΠΟΙΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΠΟΛΕΜΟΥΜΕ.

Δε χρειάζεται πια να επιμείνουμε σ'ένα σημείο που ξεκαθαρίστηκε πολύ καλά. Η χώρα μας είναι τόσο πολύ σφικτά δεμένη με τις αλυσίδες της οικονομικής εξαρτήσεως από τις ιμπεριαλιστικές Δυνάμεις της Δύσεως, ώστε κάθε κυβέρνηση είναι αναγκασμένη να ακολουθεί μια πολιτική τυφλής υποταγής προς τα συμφέροντα που έχουνε κάθε μέρα, οι ιμπεριαλιστές στην Ανατολή και τα Βαλκάνια.

Και είδαμε ότι τα συμφέροντα που έχουν οι διάφοροι ιμπεριαλιστές δεν είναι σύμφωνα το ένα με το άλλο, παρά ανταγωνίζονται, βρίσκονται σε διαρκή σύγκρουση. Έτσι κάθε φορά που η σύγκρουση αυτή φθάνει σε ξέσπασμα πολεμικό, η πολιτική των ελληνικών κυβερνήσεων προσκολλημένη στο άρμα της μιας από τις συγκρουόμενες ιμπεριαλιστικές Δυνάμεις, οδηγεί αναγκαστικά το λαό σε αιματηρές περιπέτειες' και παίρνει τότε τη μια και τότε την άλλη δικαιοφανή πρόφαση. Αν αυτό το βάθος της πολεμικής πολιτικής των ελληνικών κυβερνήσεων δε φαίνεται σε όλων τα μάτια, αυτό συμβαίνει γιατί οι τσαρλατάνοι και οι πατριδοκάπηλοι λαβαίνουν όλα τα μέτρα τους για να το κρύψουν, να το σκεπάσουν. Τα διπλωματικά παρασκήνια και οι αντιθάλαμοι των τραπεζιτικών γραφείων είναι τα εργαστήρια, όπου οι δήμιοι, ντόπιοι και ξένοι ακονίζουν τα δολοφονικά τους μαχαίρια.

Δε θα είσαν όμως αρκετές οι οικονομικές αλυσίδες και η προσκόλληση του κράτους στο άρμα του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, για να δικαιολογήσουν εξ ολοκλήρου τους πολέμους αν δεν υπήρχε και κάποιος άλλος συντελεστής, κάποια άλλη δύναμη μέσα στη χώρα μας, δύναμη που επιτρέπει και διευκολύνει τους ξένους να πραγματοποιούνε τα σχέδια τους τα κατακτητικά με το αίμα το δικό μας. Και πρέπει να τηνε βρούμε τη δύναμη αυτή, να την εξετάσουμε προσεκτικά κι επίμονα σε όλες της τις όψεις. Γιατί αυτή είναι το σπουδαιότερο, το βασικότερο σημείο του όλου μας προγράμματος.

Υπάρχει και μέσα στη χώρα μας μια ολιγαρχία που κρατεί στα χέρια της τα σπουδαιότερα μέσα του εθνικού πλούτου και που τα συμφέροντα της είναι αντίθετα και εχθρικά προς τη μεγάλη μάζα, πλειοψηφία του λαού. Πολλοί θέλουν να τ'αρνηθούν αυτό το πράγμα, είτε από συμφέρον, είτε από αμάθεια και στενοκεφαλιά. Λένε πώς δεν υπάρχει τέτοια τάξη προνομιούχα εδώ στην Ελλάδα, τέτοια κεφαλαιοκρατία, όπως στις άλλες τις μεγάλες χώρες που έχουν την οικονομία τους πιο ανεπτυγμένη και τη μεγάλη βιομηχανία τους συγκεντρωμένη σε λίγα χέρια. Λένε πως η δική μας χώρα είναι μια χώρα μικροαστική, όπου όλος ο πλούτος είναι μοιρασμένος, όπου καθένας έχει το δικό του και κανένας δεν είναι παραπονεμένος και η αδικία δεν υπάρχει μες την κοινωνία μας. Όμως αυτοί που τέτοια πράγματα υποστηρίζουν, δε θέλουνε να ιδούν τριγύρω τους. Δε βλέπουνε απ'τόνα μέρος την άπειρη τη δυστυχία που βασανίζει το φτωχό λαό, κι όλους εκείνους τους μικρούς που έχουν κάτι "δικό τους" (μικροί ιδιοκτήτες - μικροτεχνίτες, φτωχοί χωριάτες κλπ.) δε βλέπουνε ότι κι'αυτοί ακόμη, για να ζήσουν τη ζωή τους, είναι υποχρεωμένοι να δουλεύουν και δουλεύουνε πιο βασανιστικά από τους άλλους που δεν έχουν τίποτε, μα τη δουλειά τους τήνε κλέβει ο έμπορος με την κερδοσκοπία του, ο δανειστής με την τοκογλυφία του, το ληστρικό

το Κράτος με το φόρο του, ο εισοδηματίας ιδιοκτήτης με τα νοίκια του. Δε βλέπουν ότι το "κάτι αυτό" είτε σπιτάκι είναι, είτε μαγαζάκι, είτε εργαλεία, είτε μικρό ποσό χρημάτων ο φτωχός για να το κρατήσει "δικό του" είναι αναγκασμένος να δουλεύει επάνω σ'αυτό νύχτα μέρα μ'όλη την οικογένειά του και να πονάει για να βγάλει το ψωμί του![\[4\]](#)

Και δε θέλουνε να ιδούν από το άλλο μέρος του λίγους, τους παράσιτους τους τραπεζίτες, τους μεγαλέμπορους, τους χρηματιστές, τους εφοπλιστές, και βιομηχάνους, τους τσιφλικάδες εκείνους που άεργοι συσσωρεύουν κεφάλαια απ'τον ιδρώτα όλου του λαού που εργάζεται.

Κι εκείνο, που συμβαίνει στη δική μας τη χώρα το ίδιο συμβαίνει και στις άλλες μικρές βαλκανικές χώρες. Κι εκεί μια τέτοια προνομιούχα ολιγαρχία κρατεί τα σπουδαιότερα μέρη του πλούτου του εθνικού στα χέρια της και τα εκμεταλλεύεται με την εργασία του λαού και συσσωρεύει κεφάλαια τεράστια.

Όπως οι συμμορίες των μεγάλων πλουτοκρατών στις μεγάλες Δυνάμεις ζητούνε σήμερα να κατακτήσουν όλον τον κόσμο και γίνονται ιμπεριαλιστικές, έτσι και οι προνομιούχες ολιγαρχίες των βαλκανικών μας χωρών στη σημερινή περίοδο δείχνουν κάποιες παρόμοιες κατακτητικές βλέψεις : Καθεμία τους ζητάει να επεκτείνει το βασίλειο της οικονομικής της κυριαρχίας, να το κάνει μεγαλύτερο και να εκμεταλλεύεται ολοένα και περισσότερο εργατικά χέρια, ολοένα και μεγαλύτερα εδάφη και φυσικό πλούτο.[\[5\]](#) Οι τραπεζίτες ζητούν νέες χώρες για να τοποθετήσουν τα κεφάλαιά τους με μεγαλύτερα κέρδη σε καινούριες επιχειρήσεις.[\[6\]](#) Οι μεγαλέμποροι για να μεγαλώσουν τον κύκλο της κερδοσκοπικής των δράσεως.[\[7\]](#) Οι εφοπλιστές για να αποκτήσουν καινούρια λιμάνια υπό την προστασία του δικού των Κράτους. Οι βιομήχανοι για να πωλήσουν σε πιο κερδοσκοπικές τιμές τα εμπορεύματά τους με την προστασία του Κράτους των, δηλαδή πληρώνοντας λιγότερους τελωνειακούς δασμούς. Επιτέλους το Κράτος το ληστρικό με τους αργομίσθους του, για να έχει πιο πολλούς φτωχούς να αρμέγει κι έτσι να αποφεύγει τη φορολογία των προστατευομένων του, των πλουσίων. Και γενικά κάθε πλουτοκράτης, σε όποιο κλάδο κι αν ανήκει, στον πόλεμο πάντα βλέπει κάτι καλό για τα συμφέροντά του και τον υποστηρίζει πάντα. Γι'αυτόν το λόγο, όταν πρόκειται να γίνει πόλεμος ενώ οι εργάτες κι οι χωριάτες και γενικά η φτωχολογιά αγανακτεί και ζητεί ειρήνη, οι πλούσιοι είναι έτοιμοι να ξεσχίσουν τα ιμάτιά τους για να μας πείσουν ότι ο πόλεμος πρέπει να γίνει, ότι η πατρίδα κλπ., κλπ.

Τώρα πια είναι εύκολο να το εννοήσουμε όλοι, ότι οι ιμπεριαλιστές σ'αυτήν την τάση, σ'αυτήν την αχορτασιά και την κερδομανία της ντόπιας ολιγαρχίας, βρίσκουνε τον καλύτερο σύμμαχο για τα

συμφέροντά τους και για τους σκοπούς των. Οι κατακτητικές βλέψεις της καθεμιάς βαλκανικής πλουτοκρατίας βέβαια, μια που τα εδάφη δεν είναι απέραντα, έρχονται σε σύγκρουση. Τη Μακεδονία λόγου χάρη τήνε ζητάει και η σερβική και η βουλγαρική και ελληνική πλουτοκρατία ακόμη και οι τούρκοι μπέηδες και αγάδες. Τα Κράτη αρματώνονται και στέκουν το ένα απέναντι στο άλλο σαν κοκκόροι έτοιμοι ν'αλληλοσπαραχθούν. Μια παραμικρή αφορμή χρειάζεται και ο πόλεμος ξεσπάει. Κι έτσι κάθε τόσο οι λαοί οι δύσμοιροι καλούνται να λύσουν τις διαφορές αυτές τις εμπορικές με το ίδιο τους το αίμα. Προσχήματα βρίσκονται όσα θέλεις. Σήμερα η εθνική ενότητα, αύριο ένα διπλωματικό επεισόδιο, μεθαύριο η άμυνα εναντίον του πρώτου επιτεθέντος και τα παρόμοια.

15. ΠΩΣ ΜΑΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΝΤΑΙ. ΠΩΣ ΜΑΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥΝ. ΠΩΣ ΜΑΣ ΣΦΑΖΟΥΝ.

Και πριν βέβαια από τους πολέμους η πλουτοκρατική ολιγαρχία υπήρχε και εκμεταλλευότανε την εργασία του λαού. Έως τότε όμως το πράγμα γινότανε χωρίς να το καταλαβαίνουμε καλά - καλά: Κάτω από χίλιες δυο ψευτιές και χίλιες δυο προλήψεις και συνήθειες σκεπαζότανε το μεγάλο το κακό. Μα όταν άρχισαν οι πόλεμοι κι εξακολούθησαν τόσα χρόνια και προπαντός μόλις τελείωσαν και ήλθε η εποχή η "ειρηνική" τότε το πράγμα ξεσκεπάσθηκε και στου πιο δύσπιστου τα μάτια. Τότε οι φτωχές λαϊκές μάζες άρχισαν καλά καλά να καταλαβαίνουν ότι οι κηφήνες αυτοί αποτελούσαν μια τάξη, με συμφέροντα δικά της, ξεχωριστά και ότι οι φτωχοί δουλευτάδες των πόλεων και των χωριών είναι μια άλλη τάξη με δικά της κι αυτή συμφέροντα, ξεχωριστά κι αντίθετα προς την τάξη των εκμεταλλευτών. Και τότε άρχισαν να καταλαβαίνουν, καλά, ότι πρέπει να κάνουν αγώνα κοινωνικό, να καταπολεμήσουν την τάξη εκείνη την εκμεταλλεύτρια με τις ίδιες τους δυνάμεις κι όχι να περιμένουν με σταυρωμένα τα χέρια την ελεημοσύνη της. Να οργανωθούνε.

Λογιών - λογιών είναι η εκμετάλλευση κι η τυραννία που γίνεται εις βάρος μας. Και πρέπει να τις γνωρίζουμε σε όλα τα είδη τους, σε όλες τις εκδηλώσεις των, για να ιδούμε ύστερα πώς θα τήνε πολεμήσουμε και πώς θα σωθούμε απ'αυτήν.

Πρώτον. Εκμετάλλευση και τυραννία οικονομική. Μιλήσαμε αρκετά για τούτην παραπάνω. Απ'τόνα μέρος μέσα σε όλη τη χώρα και ειδικότερα μέσα στις πόλεις οι καρχαρίες του τραπεζιτικού κεφαλαίου, οι μεγαλοβιομήχανοι και μεγαλέμποροι κερδοσκόποι και τυχάρπαστοι νεόπλουτοι των πολέμων, από τ'άλλο μέρος έξω στην ύπαιθρο χώρα οι μεγάλοι γαιοκτήμονες (τσιφλικάδες) και οι τοκογλύφοι κρατούνε τη ζωή του λαού στα χέρια τους και με τις περισσότερες ή λιγότερες "νόμιμες" μεθόδους ιδιοποιούνται,

κλέβουνε δηλαδή, την εργασία της μεγάλης πλειονοψηφίας του λαού, που αποτελείται από εργάτες, φτωχούς χωρικούς ή εντελώς ακτήμονες, υπαλλήλους, μικρούς βιοπαλαιστές, αποκληρωμένους πρόσφυγες.

Δεύτερον. Εκμετάλλευση και τυραννία πολιτική. Μας λένε ότι "ο λαός είναι κυρίαρχος" και μοναχός του αποφασίζει για τις τύχες του με τις εκλογές. Στέλνει στο κοινοβούλιο αντιπροσώπους δικούς του και αυτοί αποφασίζουν για τα συμφέροντα του. Μάλιστα τώρα με τη Δημοκρατία η κυριαρχία του λαού, μας λένε, θα γίνει ακόμη μεγαλύτερη, αφού αυτός μοναχός θα εκλέγει και τον αρχηγό του Κράτους, τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Ξέρουμε όμως καλά ότι ο πολύς, ο φτωχός λαός, θέλοντας και μη, μένει αμόρφωτος σήμερα και δεν μπορεί να γνωρίζει τα διάφορα ζητήματα της χώρας. Δεν έχει τη δύναμη να μορφωθεί, γιατί είναι καταδικασμένος να δουλεύει μόνο.

Ξέρουμε επίσης, ότι οι περισσότεροι φτωχοί κι εργατικοί άνθρωποι, εκτός απ'τήν αμορφωσιά την καταναγκαστική, η οποία εύκολα τους κάνει, χωρίς να θέλουν, όργανα του ενός και του άλλου δημοκόπου τσαρλατάνου, εκτός απ'αυτό είναι και δεμένοι χειροπόδαρα στους διάφορους πλούσιους τοπικούς κομματάρχες με διάφορες υποχρεώσεις και ότι οι κομματάρχες αυτοί κατορθώνουν πολύ μαστορικά με όλα τα δημοκοπικά μέσα να φτιάχνουν ένα κοπάδι εκλογικό, και να το κλείνουν όποτε θέλουν στην κομματική τους στρούγκα. Δεν κάνουμε λόγο για την τρομοκρατία, τη βία, τις κρατικές πιέσεις και τα νοθευτικά μέσα που στον τελευταίο καιρό έγιναν τα κυριότερα μέσα της εκλογικής επικρατήσεως.

Καταλαβαίνει λοιπόν ύστερα απ'αυτά κάθε λογικός άνθρωπος, ότι η "κυριαρχία του λαού" και η "καθολική ψηφοφορία" μ'αυτήν την καταστασή του λαού, καταντά να είναι η πιο αισχρή κωμωδία εις βάρος, η έσχατη υποκρισία και ψευτιά, που κρύβει από τα μάτια των παραπλανημένων την πολιτική δικτατορία των προνομιούχων επάνω στο λαό.

Η πρόσφατη πολιτική ιστορία του τόπου δεν ήταν παρά μια μακρά σειρά αλληλοδιαδόχων γεγονότων, που με το σαφέστερο τρόπο απέδειξαν ότι οι λεγόμενοι "αντιπρόσωποι" και "πατέρες" του έθνους ουδέποτε εξέφρασαν πραγματικά τη θέληση και τους πόθους των λαϊκών μαζών, των οποίων την ψήφο είχαν υποκλέψει οι λαοπλάνοι, εξ επαγγέλματος πολιτικοί αγύρτες, μέσα στην απατηλή ατμόσφαιρα, που μεθοδικά και με όλα τα μέσα δημιουργούνε κατά τις εκλογικές περιόδους.[\[8\]](#)

Και τρίτον. Εκμετάλλευση και τυραννία σωματική, εκμετάλλευση πάνω στο αίμα μας.

Ο στρατιωτικός οδοστρωτήρας περνά επάνω από την ακμαιότερη μερίδα των λαϊκών στρωμάτων, τη νεολαία, μόλις ή και προτού ακόμη ενηλικιωθεί.

Κάτω από τη βία και την αποκτηνωτική πειθαρχία των εξ επαγγέλματος στρατιωτικών, επιδιώκεται συστηματικά η κατάπνιξη κάθε ανθρώπινου αισθήματος, απομηχανοποίηση των παιδιών του λαού και μεταβολή τους σε τυφλά και ασυνείδητα όργανα. Και ύστερα ο πόλεμος. Εκείνοι που θα έχουν την τόλμη ν'αφήσουν το ανθρώπινό τους αίσθημα εναντίον της στρατοκρατικής τυραννίας, ή ν'αρνηθούνε το ζυγό της, βρίσκουνε το θάνατο κάτω απ'τίς αδελφοκτόνες σφαίρες που εκτελούν τις αποφάσεις των στρατιωτικών δικαστηρίων ή βρίσκουνε το μαρασμό μέσα στις φυλακές, σαν τους χειρότερους εγκληματίες. Οι άλλοι, οι πολλοί, σέρνονται στη σφαγή των πολέμων. Πλάι στη στρατοκρατική τους σκλαβιά τους αφαιρείται με τον αγριότερο τρόπο το υπέρτερο αγαθό που έχουν, η ζωή.

16. ΠΟΙΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΟ.

Μόνο με τη δική του οργάνωση και το δικό του τον αγώνα ο λαός που δουλεύει, που σφάζεται και θυσιάζεται, θα μπορέσουμε να βρει ένα στήριγμα στη ζωή του και ένα μέσο να ελευθερωθεί και να σωθεί. Κι όπως λογίων - λογίων είναι και η εκμετάλλευση κι η τυραννία που του γίνεται έτσι ανάλογες πρέπει να είναι και οι οργανώσεις του, λογίων - λογίων και ο αγώνας του. Κι έτσι και γίνεται. Οι ίδιες οι ανάγκες της ζωής τότε σπρώχνουν να συσσωματωθεί σε διάφορες οργανώσεις. Είναι φανερό ότι όλες οι οργανώσεις έχουνε ένα όλες μαζί κοινό γνώρισμα κι ένα τελικό σκοπό: την κατάργηση της ολιγαρχίας των πλουτοκρατών και την απελευθέρωση του λαού.

Εργατικές και αγροτικές οικονομικές οργανώσεις αναλαμβάνουν τον αγώνα εναντίον της οικονομικής εκμεταλλεύσεως. Ζητάνε να καλυτερεύσουνε τη θέση του μισθωτού και όλων των εργαζομένων γενικά! Να επιβάλουνε στον εκμεταλλευτή και στο Κράτος τις απαιτήσεις των.

Οργανώσεις πολιτικές διεξάγουν τον πολιτικό αγώνα των εκμεταλλευομένων. Πολεμούν τα πολιτικά κόμματα των εκμεταλλευτών, τραβούν τις μάζες από την επιρροή τους, τις ξυπνούν, τις μορφώνουν, κι επιδιώκουν να δώσουν στο λαό την αληθινή πολιτική κυριαρχία, να τον ανεβάσουν στην εξουσία την κρατική, να κάμουν το Κράτος όργανο των δικών τους συμφερόντων από όργανο των πλουτοκρατικών συμφερόντων που είναι σήμερα.

Επιτέλους την εκμετάλλευση την τελευταία την πιο φρικτή, του αίματος, και όλες τις συνέπειες της επάνω στη ζωή των θυμάτων της, τις καταπολεμούν οι νεογέννητες ύστερ'από τον πόλεμο Ενώσεις Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατού.

17. ΟΙ ΣΚΟΠΟΙ ΜΑΣ. ΓΙΑΤΙ ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ.

Οι Ενώσεις Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατού βασισμένες στις παραπάνω θεμελιακές αρχές, είναι τα κύρια και ισχυρότατα όργανα πάλης του λαού εναντίον της εγκληματικής σπατάλης του αίματός του, εναντίον της στρατοκρατικής σκλαβιάς και εναντίον της απάνθρωπης και άτιμης αδιαφορίας του Κράτους προς τη δυστυχία των θυμάτων του.

Στον αγώνα τους αυτόν οι Ενώσεις Π.Π. και Θ.Σ. είναι οι θαρραλέοι υπερασπιστές όλων εν γένει των θυμάτων του πολέμου και του στρατού.

Κι όταν λέμε θύματα τι εννοούμε;

Πρώτον. Τα θύματα των χθесινών πολέμων και της χθесινής στρατοκρατίας (μιλιταρισμού). Τέτοια θύματα είναι: Σακάτηδες φθισικοί του πολέμου, οι χήρες και τα ορφανά, οι αδελφές, οι απροστάτευτοι γονείς των σκοτωμένων στον πόλεμο, των πεθαμένων στο στρατό ή στις στρατιωτικές φυλακές, των τουφεκισμένων απ'τά στρατοδικεία. Είναι οι δυστυχισμένες εκείνες υπάρξεις, που έχασαν τα στηρίγματα τους στον πόλεμο και στο στρατό και που το Κράτος τις έχει εγκαταλείψει απροστάτευτες όλως διόλου. Οι νόμοι που ισχύουν για τη δήθεν προστασία τους είναι η τρανότερη απόδειξη της απανθρωπιάς του Κράτους, το οποίο σαν αληθινός εργολάβος των πολέμων δεν αισθάνεται την υποχρέωση ούτε για να αποζημιώσει τους ανθρώπους που έπαθαν στις πολεμικές του επιχειρήσεις. Άνθρωποι που έχασαν τα δυο τους πόδια ή τα δυο τους χέρια δεν μπορούν ούτε το ψωμί τους να πάρουν με τη γελοία σύνταξη που τους δίνει το Κράτος. Τέτοια θύματα των χθесινών πολέμων και της στρατοκρατίας είναι επιτέλους και όλη η μάζα των φτωχών εφέδρων που γύρισαν ζωντανοί απ'τό στρατό και που σήμερα απομένουν χωρίς καμιά βοήθεια και η ζωή τους κατάντησε προβληματική. Για τα θύματα αυτά οι Ενώσεις Π.Π. και Θ.Σ. διεκδικούν από το Κράτος: αποζημιώσεις, συντάξεις επαρκείς και ανάλογες με το κόστος ζωής, δωρεάν υγειονομική περίθαλψη και κάθε άλλο βοήθημα που θ'ανεκούφιζε τη ζωή των θυμάτων. Ειδικά μέτρα για την προστασία του αποστρατευμένου κόσμου, μέτρα δραστικά εναντίον της αισχροκερδείας, καλύτερευσις των όρων της ζωής των εργαζομένων και καταπολέμησης της κοινωνικής εκμεταλλεύσεως σε κάθε μορφή της, πόλεμος αλύπητος εναντίον της φορολογικής

πολιτικής του Κράτους που ρίχνει και τα οικονομικά βάρη των πολέμων στη ράχη των φτωχών λαϊκών μαζών σύμφωνα με το ειδικό πρόγραμμα των οικονομικών διεκδικήσεων.

Δεύτερον. Τα θύματα της χθεσινής και της σημερινής στρατοκρατίας. Τέτοια είναι οι στρατιωτικοί κατάδικοι τα παιδιά του λαού που σαπίζουν σήμερα μέσα στις στρατιωτικές φυλακές επειδή παραβιάσανε τις διαταγές των σπαθοφόρων, επειδή δε θέλησαν να υποταχθούν ή δεν μπόρεσαν να βαστάξουν την κτηνώδη πειθαρχία του στρατιωτικού κανονισμού και του στρατιωτικού ποινικού νόμου. Στα θύματα αυτά, οι Ενώσεις αγωνίζονται να τους δώσουν την ελευθερία, ζητούν για όλους τους στρατιωτικούς καταδίκους αμνηστία και

Τρίτον. Τα θύματα των αυριανών πολέμων της σημερινής και της αυριανής στρατοκρατίας. Τέτοια είναι οι στρατιώτες, οι αδελφοί μας που γι'αυτούς μονάχα εμείς μπορούμε ν'αγωνιστούμε που εγνωρίσαμε τον πόλεμο και το στρατό και ζήσαμε τη βασανισμένη ζωή που ζουν αυτοί τώρα. Οι Ενώσεις μας για τους στρατιώτες θ'απαιτήσουν μια ολόκληρη σειρά μεταρρυθμίσεων, σύμφωνα μ'ένα δικό τους πρόγραμμα, για να κάνουν τη ζωή τους πιο άνετη και ανακουφισμένη, για να τους ελευθερώσουν από τις τόσες πληγές που δοκιμάσαμε άλλοτε εμείς. Τέτοια θύματα επίσης είναι οι στρατεύσιμοι, η νεολαία που δέχεται στα σχολεία, στην κοινωνία, παντού τις δηλητηριαστικές ιδέες του ψευτοπατριωτισμού και αποβλακώνεται με τα ψεύτικα και απατηλά ιδανικά που της εμπνέουν συστηματικά οι πατριδέμποροι, οι κερδοσκόποι του αίματος και τα όργανά τους. Σ'αυτό το σημείο οι Ενώσεις μας διεξάγουν σύμφωνα με το ειδικό τους πρόγραμμα, την πλατύτερη προπαγάνδα των εναντίον του πολέμου και της στρατοκρατίας και διαχύνουν μέσα στο λαό το πνεύμα του αληθινού διεθνισμού, με τα συνθήματά τους. Πόλεμος κατά του πολέμου! Κάτω ο ιμπεριαλισμός! Κάτω η στρατοκρατία!

18. ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΩΝ ΕΝΩΣΕΩΝ Π.Π. ΚΑΙ Θ.Σ. ΔΙΕΘΝΗΣ.

Όλοι γνωρίζουμε κι αν δεν το γνωρίζουμε η πείρα θα μας κάνει να το μάθουμε, ότι οι μεγάλοι σκοποί για τους οποίους αγωνιζόμαστε θα πραγματοποιηθούν άμα οι Ενώσεις μας πάρουν μέσα στις οργανωμένες των γραμμές τη μεγάλη μάζα των αποστρατευμένων και των θυμάτων. Όσο πιο ενωμένοι και πιο συμπαγείς θα είμαστε, τόσο η δύναμή μας θα είναι μεγαλύτερη και φοβερότερη στους εκμεταλλευτές και τους στρατοκράτες, τόσο η επιβολή μας επάνω στο Κράτος θα είναι δυνατότερη. Οι τωρινές μας Ενώσεις οφείλουν να οργανώσουν να ξυπνήσουν και να κινητοποιήσουν σε αγώνα τις μάζες που μένουν αδιάφορες και κοιμισμένες, να τους αναλύσουν

το πρόγραμμά μας, να τους δώσουνε συνείδηση των συμφερόντων που έχουν και των κινδύνων που απειλούνε τη ζωή τους.

Στο έργο αυτό οι Ενώσεις θα στηριχθούνε στην αφωσίωση, στην τιμιότητα και στην αυτοθυσία μιας φωτισμένης πρωτοπορίας αγωνιστών.

Σύμφωνα με όσα αναφέραμε παραπάνω οι Ενώσεις δεν είναι πολιτικές ούτε μπορεί ποτέ να γίνουν όργανα του άλφα ή του βήτα κόμματος. Θα παραμείνουν αυτόνομες και ανεξάρτητες από κάθε άλλη πολιτική ή άλλη οργάνωση.

Οι Ενώσεις επιτέλους δεν ημπορούν να διεξαγάγουν αποτελεσματικά τον αγώνα τους εναντίον του πολέμου και του μιλιταρισμού αν δε βρίσκονται σε στενό σύνδεσμο με τις αντιπολεμικές οργανώσεις των άλλων χωρών. Πολύ καθαρά βγαίνει από όσα προαναφέραμε ότι οι αιτίες των πολέμων δε βγαίνουν από μία μονάχα χώρα, παρά είναι διεθνείς.

Επομένως διεθνής, παγκόσμιος πρέπει να είναι και των λαών ο αγώνας εναντίον του πολέμου. Η αλήθεια αυτή αναγνωρίσθηκε από τους παλαιούς πολεμιστάς και τα θύματα των πολέμων όλων των χωρών του κόσμου. Αδελφωμένοι στον κοινόν αγώνα για την ειρήνη του κόσμου οι συνάδελφοί μας των άλλων χωρών (γάλλοι, γερμανοί, αυστριακοί, αλσατοί, άγγλοι, ιταλοί, βούλγαροι κλπ.), αφού ιδρύσανε τις αντιπολεμικές τους οργανώσεις μέσα στις χώρες των έσπευσαν να συνέλθουν σε Παγκόσμιο Συνέδριο την 3 Απριλίου 1920 στη Γενεύη της Ελβετίας.

Εκεί ιδρύθηκε η Διεθνής Ένωση Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Πολέμου (Internationale des Anciens Combattants et des Victimes de Guerre), η ανώτερη παγκόσμια οργάνωση που διευθύνει και συγκεντρώνει και ενοποιεί τον αγώνα των παλαιών πολεμιστών μέσα σε όλες τις χώρες.

Στη Διεθνή αυτή δεν ημπορεί παρά να ανήκει και η ιδική μας, Πανελλήνια Ομοσπονδία Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατού και να αποτελεί το ελληνικό της τμήμα.

Κάτω από τη σημαία της Διεθνούς που ξεδιπλώνεται απ'τό Παρίσι επάνω από τα σύνορα των πατρίδων κι αγκαλιάζει όλους τους θυσιασμένους λαούς της ανθρωπότητας, κάτω από τη σημαία αυτή οι Παλαιοί Πολεμιστές και τα Θύματα Στρατού της Ελλάδος αγωνίζονται σαν πιστοί στρατιώτες ενός ιερού αγώνος για την Ειρήνη του Κόσμου, για το γκρέμισμα των Εκμεταλλευτών, των Τυράννων και των Δημίων, για την Αδελφοσύνη των λαών.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[1] Όταν το είδαμε αυτό το ψέμα δεν παραξενευτήκαμε και πολύ. Πόσο είχαμε συνηθίσει να ζούμε μέσα στο ψέμα! Ακόμη και στο έγκλημα μας εσυνήθισαν. Πόσοι από μας - ας μην το ξεχνούμε - δεν έκαναν άγριες πράξεις εις βάρος αθώων πληθυσμών, έτσι από συνήθεια, χωρίς να το θέλουν, παρόμοια όπως και οι βάρβαροι οι Τούρκοι! Πράξεις για τις οποίες τώρα μετανοούν, βέβαια. Και όμως πολλοί από μας θα δυσκολεύονται να ξεσκεπάσουν τώρα το ψέμα εκείνο για τον πληθυσμό, που το είδαμε τότε απαραξένευτοι. Όμως αυτό δεν πρέπει. Ένας λαός δεν μπορεί να ελευθερωθεί ούτε από την τυραννία, ούτε από τη στέρηση και την εκμετάλλευση, ούτε από την απειλή της ζωής του, άμα δεν ξεσκεπάσει το ψέμα κι άμα δεν αρχίσει τον αγώνα του λέγοντας πρώτ'από όλα την αλήθεια, όσον και αν ξαφνιάζει, όσο κι αν έρχεται σε σύγκρουση με τα παραδομένα και τα συνηθισμένα.

[2] Κοιτάξτε τα μικρά "ανεξάρτητα" κρατίδια που βγήκανε μετά τον πόλεμο από την κουτσουρεμένη Γερμανία και απ'τα κομμάτια της διαμελισμένης Αυστρίας, Τσεχοσλοβακία, Πολωνία. Είναι παραρτήματα, να ειπούμε έτσι, υποκαταστήματα των ιμπεριαλιστών της Αγγλίας και της Γαλλίας. Ξοδεύουν τα εμπορεύματά τους, αγοράζουν τα κανόνια και τα στρατιωτικά είδη που τους περισσεύουν και είναι έτοιμα στην πρώτη προσταγή των αφεντάδων να ρίξουν τους λαούς των σε πόλεμο. Κι όλα αυτά με το πρόσχημα της "ανεξαρτησίας" και της "αυτοδιαθέσεων των λαών"!

[3] Δουλευτής, εργάτης είναι κι ένας άνθρωπος που δεν έχει τίποτ'άλλο παρά μια επιστήμη ή μια γνώση τεχνική στο κεφάλι του και την πουλάει με μισθό για να ζήσει, ένας λογιστής έξαφνα, ένας υπάλληλος οποιασδήποτε τεχνικής ή επιστημονικής υπηρεσίας και οι παρόμοιοι. Έχουμε συνηθίσει να τους θεωρούμε διαφορετικούς αυτούς από μας. Πολλές φορές τους θεωρούμε κι εναντίους μας, σύμμαχους με τους εκμεταλλευτές. Μα όχι, δεν είναι σωστό αυτό. Πολλοί από τους "διανοούμενους", καθώς τους λένε, ίσως να νομίζουνε πως είναι παραπάνω από τον πολύ λαό που δουλεύει με τα χέρια του. Και ίσως να γίνονται πολλές φορές όργανα των μεγάλων. Όμως δεν παύουν κι αυτοί νά'ναι εργάτες κι εκμεταλλευόμενοι, σαν κι εμάς. Αδελφοί μας στην κοινή δυστυχία.

[4] Κάποιοι - εκείνοι που το συμφέρον έχει σβήσει μέσα τους κάθε αίσθημα ανθρώπινο ή που η στενοκεφαλιά τους εμποδίζει να ιδούν πιο πέρα από τη μύτη τους, δε διστάζουν να ειπούν, ότι : Ο λαός ο δικός μας είναι "λιτός" και "εγκρατής" και εργατικός, αρκείται στα λίγα και του φθάνει να τρώει ψωμί και κρεμμύδι και να δουλεύει αδιάκοπα. Οι κύριοι αυτοί όμως θεωρούνε πολύ φυσικό και δικαιολογημένο πλάι στη στερημένη αυτή ζωή του εργαζόμενου λαού να βλέπουν τους πλουτοκράτες να τρέχουν μέσα σε αυτοκίνητα, με τις κοκκότες στο πλευρό τους και να περνούν νύχτες οργίων τη στιγμή που ο φτωχός δουλευτής σκέπτεται τι θα κάνει για να θρέψει αύριο τα παιδιά του.

[5] Αυτήν την τάση που έχουν οι πλουτοκράτες των μικρών χωρών την ονομάζουν οι ευρωπαίοι εξπανσιονισμό (expansionisme) τάση προς μεγαλύτερη επέκταση, όπως θα λέγαμε εμείς.

[6] Όλοι θα θυμόμαστε την εποχή, όπου ο Στράτος είχε έλθει με μερικούς κεφαλαιούχους στη Σμύρνη και είχε κατορθώσει να πάρει την εκμετάλλευση μερικών μεταλλείων της περιφέρειας που κατείχε ο ελληνικός στρατός.

[7] Ποιος θα ξεχάσει τα σμήνη των εμπόρων που σαν όρνια επάνω στο ψοφίμι είχαν μαζευθεί στη Μικρασία και δεν άφηναν τίποτα που να μην το περάσουν από τα βρώμερά τους χέρια και κερδοσκοπούσαν ακόμη και επάνω σε κείνα που έτρωγε ο στρατός.

[8] Όποιος θυμηθεί τις εκλογές της 1ης Νοεμβρίου 1920 καταλαβαίνει πόσο αληθινά είναι τα παραπάνω. Γιατί καταψηφίσαμε το Βενιζέλο τότε; - Γιατί ήθελε

τον πόλεμο. - Γιατί φέραμε το Βασιλιά; - ' Γιατί μας είχανε διαλαλήσει πριν από τις εκλογές ότι θα έκανε ειρήνη. - Αντί για ειρήνη ο Σαγγάριος.